

Obžalovací řeči

N. L. a G. Boutmy

Svobodné zednářství a velezrada

SWAZEK I.

- I. Svobodné zednářství a Francouzská revoluce**
- II. Svobodné zednářství co nástroj anglické zahraniční politiky**
- III. Učení svobodného zednářství, jeho organizace a obřady**

Překlad dle 4. vydání pořídil

Jiří Hora

Editor **F.** a **T.** (2006)

Věnováno Svazu Ruského Národa

V Praze 1907

Úvod

V době francouzské revoluce na konci XVIII. století zkonstituovaly se v Anglii dva revoluční kluby „Ústavní Spolek“ a „Revoluční Spolek“, jež nejednou poslaly do Francie deputace, aby tam vyslovily živý souhlas s revolučním hnutím.

V nynější době rovněž zorganizovalo se několik spolků se „Svazem Přátel Ruské Svobody“ v čele, jichž hlavním cílem je všemožné napomáhání a účastenství na revolučním hnutí v Rusku, což ovšem neobejde se rovněž bez anglických deputací a vůdců, kteří k nám přijíždějí s nejlepšími doporučeními anglické vlády.

Konservativní vláda Anglie podporuje revoluční hnutí v Rusku. Není žádného divu, uvážíme-li licoměrnost anglických ctností — patriotismu, nábožnosti, úcty k zákonům — jež jsou pro Angličana závaznými jen v hranicích Anglie a jen vůči sourodákům. V jiných zemích jsou Angličanům tytéž ctnosti jenom k smíchu, anglický tisk jim posměšně říká „chauvinismus“, „fanatismus“ a „zotročení“. Dnes anglický tisk, vedoucí krutý boj proti monarchům celého světa usilovně agituje ve prospěch zesílení monarchistické vlády v Anglii.

Jak dlouho ještě bude lidstvo do té míry naivním, aby přijímalo licoměrné úsudky, vycházející z Anglie, za bernou minci a aby sklánělo se před jejich autoritou? — To nevíme. Prozatím vidíme, jak díky tomuto lstivému systému, Anglie bez válek s velkými državami a skoro bez riskování během století z malého státu stala se vládkyní nad mořem, a strůjcem osudů veškerého světa.

Anglie a Spojené státy Severo-americké stávají se pány Atlantského oceánu, jenž je jaksi změněn v anglosaské středozevní moře. Když Francie ustoupila v soupeření o Egypt, tu Anglie, už dříve ovládající Gibraltar, stala se vládkyní Středozevního moře, majíc v rukou jeho mořské brány; tím, že podnik panamského průplavu přešel z francouzských rukou do rukou Američanů, i tato mořská dráha, posud neotevřená, stala se majetkem Anglosasů. Věrolomné podmanění si — za každou cenu! — jihoafrických republik, bylo vyvoláno ne tak touhou po zlatě, jako plánem míti v rukou mořské dráhy kolem celé Afriky.

K úplnému ovládnutí moří zbývalo jen změnit i Tichý oceán v středozevní anglosaské moře, což se podařilo chytře inscenovanou válkou rusko-japonskou, jež na dlouho zeslabila Rusko, a jež podrobila Japonsko anglickému kapitálu.

Všech těchto úspěchů bylo dosaženo anglickou diplomacií téměř bez prolití anglické krve a bez značných válečných výdajů. Za Anglii bojují a finančně se ruínují druzí národové, ona však žne plody jí uměle rozsetého sváru: získává vhodné přístavy a soustřeďuje ve svých rukách dlužní povinnosti druhých národů. Výsledkem všeho jest to, že národy veškerého světa platí Anglii jako procenta ze státních dlužních úpisů, z obligací a akcií různých podniků každoroční dobrovolnou kontribuci pěti miliard franků.

Disponování tak ohromnými peněžními prostředky poskytuje anglické vládě — jež zcela správně je nazývána vládou bankéřů — ohromný vliv na vnější i vnitřní záležitosti druhých států, pokud nejen vnější vojny a vnitřní převraty, ale i mírný směr sociální myšlenky pomocí tisku potřebuje peněz a zabezpečuje převážný vliv tomu, kdo dovede dáti peníze za určitých podmínek a k vůli dosažení cíle, jenž se hodí rozpočtu věřitelovu.

Tímto vlivem peněz objasňuje se drzé chování anglické diplomacie a bezohledný tón anglického tisku, jenž dobře ví, že síla není v právu, ale v argumentech. Tím se objasňuje pokorné podrobení diplomacie a tisku druhých zemí v pravdě nejnepodobnějším požadavkům a výkladům anglických autorit.

Veškerá vnější politika Anglie představuje řadu do nebe volajících porušení mezinárodního práva, což nevádí Anglii, aby ve většině případů byla autoritativní vykladačkou téhož mezinárodního práva.

Anglie vede výlučně věrolomné vojny proti slabým a bezochranným; při tom je vede s neslýchanou krutostí a s porušením všech konvencí. Proto přece však hlas Anglie bývá ve většině případů autoritativním rozhodčím v otázkách humanity.

Anglie vnáší vojnu a zmatky do všech zemí, s nimiž má styk; ale angličtí rádcové bývají vysoce ceněni na cizích dvorech a monarchové jich vlivem svržení odcházejí, aby zakončili svůj neslavný zbytek života v téže Anglii, které oni sloužili a která je zahubila.

Dějiny nám ukazují, že kazily stát, jenž vstoupil v Svaz s Anglií, nevyhnutelně tím nastoupil dráhu k své záhubě; ale vzdor zdravému instinktu národů, jejich diplomati a vůdci periodického tisku nepřestávají snažiti se po záhubném spojení s těmito moderními Kartaginci.

K myšlence, že právě Anglie vede (svými agenty) vnější i vnitřní politiku Ruska, opravňuje nás celá řada zjevů, těžko vysvětlitelných pouhou stupidností, neboť je v nich systém:

Vmíšení se Ruska do boxerského povstání směrem zcela opačným zájmům Ruska v Asii a zájmům až posud přátelské Číny; nepoužití práva stavění drah v Persii; nepoužití tísne anglické v čas burské války; vyhýbavé chování se k úspěchům strany Německa; podporování anglického kontrabandu vojenského za války s Japonci; tolerantnost k anglickému špehounství při ruském dvoře. To je ve vnější politice.

Ve vnitřní politice: podporování organizace židovské politické armády, jejíž údělem je vládnouti v Rusku pod protektorátem Anglie; pronásledování censurou konservativních anti-semitských orgánů tiskových, v téže době, kdy židovský tisk je naprosto nevázaný. Nečinnost vlády vůči židovským demonstracím, politickým vraždám a otevřeným vzpourám a při tom drsné udušování každého pokusu loajálně smýšlejícího obyvatelstva zkrotiti i tyto samozvané reformátory organizace ruského národního života. Připuštění Židů, beze vsí potřeby, do státní dumy, odmítnutí rozumného požadavku voleb dle povolání atd.

Na Kavkaze, kde ani Tataři, ani Lezgingci, ani Čečenci, ani Osetinci, ba ani v poslední turecké vojně zradivší nás Abchazci, nemyslí na to, zbudovati nový, samotný stát a jenom prosí, aby jim velel Rus, poněvadž Rus si je podmanil a ne Armén, ani Gruzín; na Kavkaze Rusové s pohanou jsou vyháněni, a vládní přízeň kolísá mezi Armény a Gruzinci, snícími o Velké Arménii, o samostatném Gruzínsku a přednost si získávají konečně Arménové, nepřátelštější Rusku a silněji organizovaní — podporovaní však Anglií. Ruská vláda jako by si sama přála vytvořiti pod protektorátem Anglie arménský stát na Kavkaze.

Konečně není pochyby, že před námi se odehrávající odpadnutí Finska od Ruska, za blahoslunného ústupu se strany Finů (dovolení ruského generál-gubernatora) je plodem anglického vlivu na naši vnitřní politiku a na její vnitřní vůdce.

Naskýtá se otázka: což ve všech státech celá masa osob, podrobujících se vlivu Anglie a pracujících v její prospěch, je vědomým zrádcem svých států a svých vlastí?

Ne!

Většina těchto anglických dobrovolných agentů je sama obětí anglické, chytré šalby, slepou zbraní v rukách pekelné organizace, do níž vstupují lehkomyšlně, svedeni jsouce vidinou osvětových idejí. Mimo to jsou na zločinnou cestu zlákáni vlastní výhodou, ale o zločinných cílech organizace většina adeptů jejich nedozví se nikdy.

Ti nemnozí pak, jimž se tyto cíle odhalují, jsou po většině „nadějní“, vyzkoušení zločinci, pro něž zrada a odpadnutí je nemožností.

Časopis „Moře a jeho život“¹ poskytl ve svých sloupcích místa dvěma článkům, podepsaným N. L., jež vrhají jasné světlo na to, jakými prostředky tato pekelná organizace, mající

---

¹ Od října 1905 se jmenuje pouze „Moře“.

svou hlavu v Anglii a své výkonné orgány ve všech zemích světa, působí ve prospěch Anglie na vnitřní život a vnější politiku jiných států.

První z těchto článků „Zednářství a francouzská revoluce“ opakuje stručně referát Morice Talmeyra, jenž pod tímtož titulem vzbudil roku 1904 nesmírnou senzaci. Článek byl vytištěn v č. 4. roku 1905 výše jmenovaného časopisu. Druhý článek pod jmén. „Svobodné zednářství co zbraň anglické zevní politiky“, v čísle 33-34 roku 1905.

Oba články ukazují na zrádné cíle řádu svobodných zednářů, jenž budí všude vnitřní zmatky a velezradu ve prospěch Anglie. Náhodné konfiskování Weisshauptových dokumentů a otištění jich odhalilo tajný cíl svobodného zednářstva: ničení všech náboženství, států a národností.²

K dosažení toho cíle musí dle učení Weisshauptova všichni členové světového spiknutí „nepozorovaně a bez zřejmé dotíravosti šířiti svůj vliv na lidi všech tříd, všech národností a všech náboženství, aby rozum byl vzdělán v jediném, žádoucím směru“. K úspěchu této ničivé činnosti doporučí Weisshaupt svým stoupencům³ „starati se o to, aby spisy našich adeptů nalézaly úctu mezi čtenáři; musíte roztrubovati jejich úspěch a starati se o to, aby žurnalisté nevy-slovovali pochybnosti o našich spisovatelích“.

Jestliže kterýkoliv spisovatel vysloví principy, třeba i správné, ale neshodující se s našimi osvětovými plány, nebo jichž publikování je předčasné, tu musíme takového spisovatele zlá-kati do našeho tábora a nedá-li se, musíme ho zahlušit.“

„Je také nutno učiniti naše principy módními, aby spisovatelé je šířili v společnosti a tak mimovolně sloužili naší věci.“

„Je také nutno, získati si přívrženství horkokrevných hlav, je nutno ohnivě hlásati všeobecné zájmy lidstva“ nebo humanity. „Každý z nás má se zavázati, že každý měsíc bude uvědomo-vati naše vůdce o hodnotech, službách, výhodách a jiných počtách, jimiž můžeme dispono-vati, nebo jichž můžeme dosíci cestou doporučení, aby naši vůdcové měli tak možnost umíst'o-vati na tyto hodnoti důstojné členy našeho řádu... aby tak nenápadně změněn byl obklopující nás svět.“

„Silné tohoto světa je nutno obklíčiti legií lidí neúnavných, směřujících vždy přesně dle plá-nů řádu.“⁴

„Tajné společnosti, i když nedosahují našeho cíle, zahlazují přece zájem k státnímu prospě-chu, oni odvracejí od církve a od státu nejlepší a nejpilnější mysli. Tímtož podkopují a podrý-vají základy státu i když to nevchází do jejich plánů.“⁵

Tot' jsou ty křivolaké cesty, jimiž tajná společnost musí dosíci moci a to jen tehdy, je-li v rukou našich adeptů soustředěna moc, „važte ruce všem protivícím se“ a „uduste všechny, koho jste nemohli přesvědčiti.“⁶

Minulo více než sto let od založení loupežnického svazu, jehož zásady stručně vyloženy.

Za těchto sto let učenci, jichž povoláním je vzdělávati lidové masy, neučinili nic, aby uchrá-nili lid před rozkladným vlivem organisovaných spiklenců, aby rozváli tajemství, jímž obklopena činnost zednářů a v němž skryta veškera jich nebezpečná síla.

Zapomenuté memoáry a badání některých historiků jako Louis Blanc, Bertrand de Molville atd. zamlčovaných nejen periodickým tiskem, ale i učiteli dějin v středních i vyšších učiliš-tích, nemohou býti považovány za dostatečné uvědomování širokých vrstev společnosti, ne-mluvě ani o lidových masách.

² Talmeyer, Zednářství a francouzská revoluce 51 a 88.

³ Tamtéž, dokumenty str. 81, 85, 86, 87.

⁴ Tamtéž, dokumenty str. 81.

⁵ Tamtéž, dokumenty str. 85.

⁶ Tamtéž, dokumenty str. 85.

Podrobení zednářstva Svazu Izraelskému nečinilo ani cesty, ani cíle jeho čistšími, a jenom zvětšilo materiální prostředky tajné organizace, jejíž účel (jak jsme viděli) neomezoval se pouze na zničení monarchie Bourbonů ve Francii, ale objímá zničení vůbec všech států a národností.

Krutá výprava, podnikaná teď tiskem celého světa (takzvaným ruským tiskem!) proti Ruské Říši a ruské národnosti, systematicky nevhodná volba lidí na zodpovědná místa, vnější i vnitřní nehody, jaksi připravované a řízené neviditelnou rukou, umělé odvrácení veřejné pozornosti od jasného poznání vážnosti situace, ztráta smyslu pro povinnost a vědomí zodpovědnosti, lhostejnost vedoucích tříd k osudům státu, to všechno opravňuje nás k domněnce, že ruská država a ruský národ jsou teď hlavním předmětem, proti němuž namířena ničivá činnost zednářstva v spojení se Židovstvem.

Za těchto okolností zdálo by se, že by zmíněné články N. L. o svobodném zednářství měly vyvolat živý zájem ruského čtenáře, jenž se chce vmyslet do událostí, jež prožívá.

Po dobu 10 měsíců od vytištění prvního článku jenom „Juridičeskaja Gazeta“, „Moskovskaja Vedomosti“ a „Zarja“ povšimly si s veškerou rázností vzbuzené otázky, a po tři měsíce po vytištění druhé stati ani jediný časopis se o ní nezmiňoval.

Mimoděk si vzpomínáme na poučení Weisshauptovo (výše uvedené) o „umlčení myšlenek, byť i správných, ale nehodících se ještě k osvětovým plánům zednářstva“.

Tento systém umlčování projeven byl nejen k článkům N. L., ale i k brožuře Talmeyerově, (jíž si povšimnul jediný jen list „Volné slovo“ E. Drumonta) a rovněž i k veškeré literatuře, dotýkající se úlohy svobodného zednářstva ve francouzské republice.

Všechny noviny a badání v této otázce naprosto jsou ignorovány novějšími historiky francouzské revoluce a to nejen jejími apologety, než i historikem tak velice nestranným, jakým byl např. Taine. V jedenácti svazcích jeho slavného díla „Původ sociálního zřízení soudobé Francie“ ani v registru k těmto jedenácti svazkům není ani jednou slůvko „svobodné zednářstvo“, nebo „iluminismus“. Uváděje nesčetné množství osob dosti podřízeného významu (jež obklopovaly krále Ludvíka XVI.), nezmiňuje se ani slovem o strážci královského pokladu Savaletu de Langes; ministra financí Neckera nemohl sice zúplna vynechat, ale ani jediným slovem nezmiňuje se o jeho příslušnosti k svobodnému zednářství.

Domněnka, že by literatura memoárová nebyla bývala známou a přístupnou tak svědomitým badatelům v oboru francouzské revoluce, je sotva postačitelou k objasnění, proč tak úporně umlčována celá řada sociálních organizací této epochy, zvláště když už koncem XVIII. a počátkem XIX. stol. byly tiskem vydány spisy vrstevníků o významné úloze svobodného zednářstva a iluminismu v událostech francouzské revoluce.

Víme např. o knize, jež ve 3. vydání vyšla v Edinburghu roku 1798 pod titulem „Důkazy spiknutí proti všem náboženstvím a státům, vzniklého v tajných schůzích svobodných zednářů, iluminátů a čtenářských spolků. Vzato z věrohodných pramenů Johnem Robisonem, profesorem přírodní filosofie a sekretářem Královské Společnosti v Edinburghu“.

Jak lze souditi už dle titulu, vysvětluje autor Francouzskou revoluci z těchže příčin jako Talmeyer. Při tom je zajímavé, že při svém bádání Robison odvolává se na francouzské dílo jakéhosi Lefranca, předsedy semináře Eudistů v Caenu (v Normandii), pojmenované „Opona je zvednuta čili tajemství revoluce vysvětluje se činností svobodných zednářů“, a vydané roku 1792 v Paříži (už ve 2. vydání), tedy ještě před popravením krále. Robison podotýká: „Lefranc byl zabit v zářijových bouřích.“ Zmiňuji se o této podrobnosti ne proto, abych komukoliv prorokoval nějaké neštěstí, ale proto, abych ještě jednou poukázal k tomu, že Taine nezmiňuje se o Lefrancovi nejen pro jeho knihu, ale ani ne pro jeho tragický konec.

Dále se odvolává Robison na knihu emigranta Laetoneta, jenž poukazuje k tomu, že Filip Orleanský - Egalité používal ku dosažení svých cílů hlavně svého postavení co „velmistr svobodného zednářstva“.

Taine podrobně se obírá zrádčovskou úlohou vévody Orleanského v době Revoluce, přičemž neopomíná zmíniti se i o tom, kolik měl příjmů, kolik půdy, koní atd. — ale dočista zapomíná na jeho účastenství v zednářské organizaci.

Takové zamlčování úlohy svobodného zednářstva se strany francouzských spisovatelů můžeme si vysvětliti leda tím, že oni sami patří k tajnému spolku, jenž jim zabezpečuje úspěch, jak výše ukázáno.

Ale jak si vysvětlíme chování se ruského tisku, jenž jindy vždy energicky žádá, aby se mluvila pravda?

Doufejme, že k těmto otázkám pozorný čtenář — stejně jako na celou řadu hrozivých otázek — samostatně najde odpověď, až přečte si níže uvedené články, jež budují stanovisko, z něhož jeví se pochopitelnými různé, až posud záhadné události soudobé historie a zjevy námi prožívané, neradostné epochy.

Petrohrad, 27. října 1905

G. Boutmy

I. Zednářstvo a francouzská revoluce

Pod tímto názvem objevila se v Paříži počátkem roku 1904 brožura Morice Talmeyera, slavného francouzského spisovatele, autora knihy „Obrazy posledního století. Město krve“, jež dostala cenu Akademie francouzské.

Vzhledem k všemu známému, nepochybně vládnoucímu vlivu, jemuž se v přítomné době ve Francii těší zednářstvo, a k méně známému, ale proto neméně silnému vlivu zednářstva i v jiných státech, může býti badání Talmeyerovo pročteno i ruským (rozumí se i českým) čtenářstvem s velkým zájmem.

Rozměry novinářské stati⁷ dovolují nám podati obsah jen v krátkém výtahu.

Nedostatečnost všeobecně přijatých vysvětlení francouzské revoluce

Brožura Talmeyerova je úplným opakováním jeho referátu, jež pročetl v Paříži v saloně hraběte de Castellano v přítomnosti četného posluchačstva.

V tomto referátu vystupuje do popředí neobyčejně důležité faktum, a sice:

To, co se obyčejně nazývá historií francouzské revoluce, objevuje se vlastně co velmi temný a nepochopitelný zjev, jež až posud žádný historik francouzský neobjasnil, neboť všeobecně přijatá objasnění, jako „osud“, „prožtetelnost“, „síla událostí“, „trest shůry“, „náhlá anarchie“ — nikomu nic nevysvětlují. Historikové francouzští nejdou však dále ani o krok!

Hledíme-li na revoluci jako na hnutí národní, tu je nám zcela nevysvětlitelnou: jakým způsobem v národě, jenž má v krvi oddanost k církvi a monarchii, vzniká hnutí, jež divoce žene se po rozboření toho i onoho, a jež končí popravou krále?

A přece revolucionáři, kteří tvoří svým počtem nepatrnou část francouzského obyvatelstva, nejen že nazývají revoluci francouzskou, ale dodávají jí i světového významu, a jeví snahu ovládati veškerý druhý národy jménem národa francouzského, jež ani nemohou reprezentovati.

Moric Talmeyer praví, že francouzská revoluce jeví se nám co zjev záhadný a nevysvětlitelný, nedbáme-li jedné, neobyčejně důležité okolnosti, že totiž ve Francii roku 1787 bylo neméně než 282 měst, v nichž byla stálá zednářská lože (jen v Paříži jich bylo 81, v Lyoně 16, v Bordeaux 7, v Nantes 5, v Toulous 10 atd.), že dále všechny tyto lože, a to nejen francouzské, ale i švýcarské a belgické byly pod vedením jednoho a téhož velmistra, a co hlavního, že členové tohoto tajného sdružení vystupují později co hlavní činitelé v revoluci francouzské (např. Mirabeau, Danton, Robespierre, Marat, doktor Guillotin, vynálezce gilotiny a jiní).

Postavíme-li tato fakta proti sobě a zamyslíme-li se pozorně nad nimi, tu vidíme novou cestu, jakou se mají ubírat nová badání, jež mají za účel představit francouzskou revoluci v pravém významu.

Zednářstvo francouzské v XVIII. stol.

Dle vlastních zpráv zednářských objevilo se zednářstvo ve Francii roku 1721, přičemž prvními velmistry byli dva Angličané, lord Durvanwater a lord Harnester. Následujícími velmistry jsou už Francouzi, nejprve vévoda d'Antin, pak princ z krve Ludvíka Bourbonského, hrabě

---

⁷ Stať tato původně vydána v č. 4. (roku 1905) časopisu „Moře i jeho žižň“ r. 1906, pak samostatně.

de Clermont; od r 1771-1793 vévoda Chartreský, jenž později dostal titul vévody Orleanského, nazván byl Filip-Egalité.⁸

V epoše, jež bezprostředně předcházela revoluci, zednářstvo, dociluje ve Francii ohromných úspěchů. Stává se módou a počítá mezi své členy reprezentanty vyšší aristokracie. Stvoření slavných, tzv. „přijímacích loží“, do nichž jsou připouštěny ženy, dodává zednářstvu nové lákavosti: tato „f i l a n t r o p i c k á“ společnost stává se středem skvělých svátků; lehkomyšlní a zábavy chtiví Francouzi hrnou se sem, kde se jim slibuje něco, co ještě nezažili, sem, kde slibují se jim zábavy v tajemné dekoraci, plné slavnostních, fantasií povzbuzujících obřadů, kde stále se cítí očekávání čehosi záhadného a neobyčejného, a kde sama směs společnosti činí věc do jisté míry pikantní.

Nejpořádnější lidé jsou členy tohoto řádu. Marie Antoinetta píše madame de Lamballe:⁹ „Pročetla jsem s velikým zájmem to, co píšete o zednářských ložích, jimž předsedáte, a vidím, že se v nich lidé zaměstnávají nejen skládáním veselých písniček, ale i dobročinností.“

Roku 1775 přijímá na sebe vévodkyně Bourbonská hodnost velmistryně všech „přijímacích loží“ Francie. Obřad instalace provedl vévoda Chartreský, a obřad ten je prováděn řadou velkolepých slavností, jež zakončeny „sbírkou ve prospěch otců a matek, kteří úpí ve vězení za to, že nezaplatili mzdu kojným svých dětí“.

Plesy, bankety, skutky dobročinné — to vyznačuje zevní stránku zednářstva. Ale sotva asi je podstata jeho tak nevinnou, jako tato zevní stránka.¹⁰

Mezi několika desítkami bezstarostných lidí, spatřujících ve své zednářské hodnosti jenom nový druh zábavy, býval vždy a všude „bratr-zednář“, zdánlivě podobný všem ostatním, ale přece jen dovedně řídicí celý ten bezstarostný dav. Těmto vedoucím členům řádu nebylo už zednářství zábavou, ale tajným svazem, jenž proniká svým apoštolováním do všech vrstev národů, a jenž připravuje půdu k onomu převratu, v kterém historikové vidí cosi náhlého a neobjasnitelného.

Třicet nebo 40 let před r. 1789 je zednářství už tak rozšířeno, že skoro všichni filozofové stávají se jeho členy — k tím úspěšnějším šíření svých spisů a názorů. Turgot, Condorcet, Diderot, Voltaire, Lahospe a jiní byli zednáři. Existoval celý systém šíření mezi lidem protináboženských a protivládních spisů, prostřednictvím školních učitelů a zvláštních roznášců, cestujících po vesnicích.¹¹

Ostatně, nehledě k tomu systému, propaganda filosofů měla na národ pramalý vliv z té prosté příčiny, že národ nedovedl čísti; ona pronikla hlavně jen do tříd vyšších. V těch vyšších vrstvách společnosti svaz spisovatelů se zednářstvem nabývá významu pravého gigantského spiknutí, hlavně po objevení se iluminismu a po splnutí jeho se zednářstvem.

Iluminismus¹²

Zprávy o iluminismu jsou v naší společnosti velice málo rozšířeny. A přece jenom jeho zásluhou před sto lety byl svět otřesen a krví zatopen. Ba i dnes přímé jeho dědictví nepřestává býti příčinou zmatků, nebo neustále jimi vyhrožuje. Zakladatelem sekty iluministů byl Němec

⁸ Zpráva Velkého Východu Francie (Grand-Orientu) o zednářském roku, začínajícím 1. březnem roku 1899. (E. V.) Chronologický soupis velmistrů a presidentů řádu ve Francii.

⁹ „Vzpomínky hrabete de Vivieux“ od markýze Costa de Beauregard.

¹⁰ Některé vlády v polovině XVIII. stol. přísně pronásledovaly a vyháněly zednáře. Papež Kliment XII. vydal proti nim bullu, v níž je nazývá „zloději, kteří tajně vnikají do domu“.

¹¹ Barruel, zápisky, Sv. I. kap. XVII.

¹² Zápisky k dějinám Jakobínů, opata Barruela. Hamburk, R. Fosch 1803.

Weisshaupt¹³, profesor práva na Ingolstadtské koleji. V Ingolstadtě tato sekta vznikla roku 1776.

Učení iluminismu spočívá v tomto: ono hlásá nejdříve návrat k prvotnímu stavu, ale ne k opakování učiněných chyb, ale k plnějšímu užívání života, Iluminismus vystupuje proti patriotismu, proti rodině, jež omezují svobodu individua; on směřuje k odstranění jak patriotismu, tak i rodiny. Jeho ideálem jsou potulné tlupy lidí, nemajících vlasti, ani usedlosti, ani rodiny, neuznávajících žádných zákonů, mimo hlasu přírody. Deset let před rokem 1789 píše Weisshaupt:

„Monarchové a národové zmizí z povrchu světa. Nastane doba, kdy lidé nebudou mít jiných zákonů, kromě velké knihy přírody a tento převrat bude dílem tajných spolků.“

„Všechna úsilí monarchů a monarchistů zkaziti naše plány budou neplodná. Jiskra může pod popelem dlouho tlít, ale nastane den, kdy vzplane požár“¹⁴ Z členů této sekty voleni byli tzv. „bratři-agitátoři“, jichž úkolem bylo získávat nové členy a „bratři-dozorci“, kteří měli na starosti neustálý dozor na každý krok druhých členů řádu.

Hlavní a přední ctností bylo přísné zachovávání tajemství a tajný dozor nade všemi ilumináti odevzdával je úplně do rukou jejich hlavy.

Zajímavým je program činnosti iluminátů, jak jej zpracoval sám Weisshaupt:

„Všichni členové tohoto řádu, jehož hlavním cílem je světová revoluce, musí nepozorovaně a bez zřejmé dotěrnosti šířiti svůj vliv na lid všech tříd, všech národností, všech náboženství, musí vzdělávati rozum, v jednom známém směru; ale pracovati dlužno jen zcela tiše a s všemožnou energií. A až tento vliv zavládne všude, pak síla může se objeviti na místo tajené a neviditelné moci!

P a k s v a ž t e r u c e v š e m , k d o ŷ s e n á m z p r o t i v u j í ! — N i č t e , d ŷ s t e z l o v k o ř e n e c h . — U d ŷ s t e v š e c h n y , k t e r é n e b u d e t e m o c i p ř e s v ě d ě t i !“

A dále:

„Ten, kdo tímto způsobem pracuje k zničení dnešní společnosti a státu, musí mítí vzezření člověka, jenž hledá pokoj a jenž je vzdálen veškeré činnosti.“¹⁵

Takovým byl tajný svaz, jenž měl ohromný vliv na osud Francie a jenž měl roku 1782 jen mezi zednáři na tři miliony stoupenců. Valná většina neměla ani potuchy o zločinném konečném cíli řádu; cíl tento byl znám jen nemnoha vyvoleným.

Splynutí iluminismu se zednářstvem

V době, kdy se iluminismus objevil, to, co tvořilo podstatu zednářstva, tak zcela odpovídalo podstatě této nové sekty, že od r. 1780-1789 téměř všechny lože celého světa přimknuly se k iluminismu, jenž měl mezi zednáři přes 3 000 000 stoupenců.

V roce 1781 Weisshaupt svolal velký Světový Kongres Svobodných Zednářů, jenž se odbýval roku 1782 ve Wilhelmsbadu. Na sjezdu tom byli delegáti z Francie, z Belgie, Švédska, Itálie, Anglie atd., slovem z celého světa.

Na tomto sjezdu dle všeho bylo učiněno velmi důležité usnesení, jež mělo ohromný vliv na osud Francie, pokud se týkalo smrti krále.

O tom bude řeč ještě níže.

---

¹³ Weisshaupt a jeho stoupenci byli postaveni v Mnichově před soud několik let před francouzskou revolucí; Barruel čerpá své zprávy ze soudních akt tohoto procesu.

¹⁴ Barruel tamtéž.

¹⁵ Barruel tamtéž.

Poznámky a podrobnosti některých názvů a symbolů

Je známo, že prvním revolučním krokem třetího stavu bylo přisvojení si r. 1789 ve Versaillu názvu „Národní shromáždění“, přičemž byla prohlášena znamenitá formule: „prohlásiti vlast za jsoucí v nebezpečí“; formule tato stala se posvěcenou r. 1792.

Roku 1771 následkem vážných vnitřních nepokojů prohlásilo se zednářstvo za „jsoucí v nebezpečí“: ono svolává své delegáty ze všech končin Francie do Paříže, a tito delegáti 18 let před rokem 1780 tvoří „Národní shromáždění“.

Dále: první zednáři, kteří se objevili ve Francii, byli „Jakobity“; slavný klub, jenž řídil Revoluci, byl klubem „Jakobínů“. Condorcet ve svém spise: „Sedmá epocha pokroku lidského ducha“¹⁶ ukazuje na zednářstvo jako na tajné pokračování Rytířů Chrámu; Ludvík XVI. byl zavřen ve věži Chrámu, bývalého to opevněného kláštera Rytířů Chrámu. Každoroční valná schůze zednářů jmenuje se „Konventem“, známé revoluční shromáždění jmenovalo se „Konventem“.

Zednářstvo, chtějíc se zbaviti některého ze svých členů, prohlásilo ho „podezřelým“; každému je známo, že v době teroru lidé byli prohlašováni za „podezřelé“.

Historik Louis Blanc praví, že v zednářství nově přijatý člen brával na sebe zvláštní čapku, přičemž mu zednáři pravili: „Tato čapka je lepší než královská koruna.“ Řečníci v klubu Jakobínů rovněž brávali na hlavu červené čapky.

Mimo to různá usnesení, pravidla, jednací řád, zvláštní jednací jazyk, přijaté klubem Jakobínů jsou přesnou kopií svobodného zednářstva. Jeden z obřadů zednářstva bylo stětí manequina (hastroše), jenž představoval Filipa Krásného;¹⁷ hlavním aktem revoluce bylo stětí krále.¹⁸

Připusťme třeba, že tyto všechny podobnosti jsou zaviněny náhodou, třebas i poněkud podivnou, přece jen vzbuzují jistou pozornost, různé pochybnosti a dohady a budují známou atmosféru, mimo níž je těžko probádati epochu, o kterou se jedná.

Tyto, snad i náhodné podobnosti, v spojení s některými druhými fakty, mimoděk vzbuzují otázku: jaká byla skutečná úloha zednářstva při francouzské revoluci r. 1789, 1792 a 1793?

Úloha zednářstva ve francouzské revoluci

Samo zednářstvo, co tajný spolek, jenž především snažil se obléci do přísné tajnosti vše jeho se týkající, nemá hojnost věrohodných dokumentů a pozitivních důkazů, jež by nám mohly dáti odpověď na tuto otázku.

Ale proto přece jen existuje nescíslné množství fakt, jichž sestavení vrhá na tuto otázku téměř stejně ostré světlo, jako dokumenty.

A vývodem těchto všech fakt je to, že veškerý hlavní dny revoluce byly dopředu připraveny a takřka „vyzkoušeny a zopakovány“ v zednářských ložích, zrovna jako se připravují a zkouší divadelní hry.

Objevení se klubu Jakobínů, dobytí Bastily, říjnové dny, 20. červen, 10. srpen, zářijová řež, na to zatčení krále, odsouzení k smrti a popravení.

Co jsme výše řekli o klubu Jakobínů, to nutí nás pochybovati o tom, že organizace tohoto spolku a jeho četných rozvětvení byla náhle vyvolánu silou událostí. Naopak podobnost jeho organizace s organizací zednářskou, jména členů klubu, jaká potkáváme i mezi zednáři, důslednost, s jakou klub působil — to všechno nenechává nás na pochybnosti o původu tohoto svazu, jenž byl ředitelem revoluce francouzské.

¹⁶ Condorcet, Septième époque des progres de l'esprit humain.

¹⁷ Král francouzský, jenž r. 1312 zrušil řád Rytířů Chrámu.

¹⁸ Barruel „Zápisky k děj. Jakobinismu“ sv. II.

Den 14. července, den dobytí Bastily, rovněž nás ohromuje svou pečlivou připraveností.

Na úsvitě toho dne jakýsi neznámý přišel k baronovi Baisenvalovi a řekl mu: „Pane barone, dnes budou všechny ohrady Bastily spáleny. Nebraňte tomu. Obětoval byste darmo lidi a neuhasil byste ani jednu pochodeň.“¹⁹

A skutečně: pojednou hoří ohrady a brány, z různých stran hrnou se lidé, všichni se stejnou kokardou, vojáci v hromadách opouštějí kasárny, volajíce o překot: „Na Bastilu!“ V tutéž chvíli je vytrhávána dlažba, jsou stavěny barikády; Paříž je obklopena věncem požáru, Bastila dobytá útokem, její obránci a guvernér zabiti — to všechno k nesmírnému údivu obecnstva, jehož většina nechápala nikterak tyto náhlé události.

Po 14. červenci pojednou po celém království — na severu, jihu, východu i západu — v místech, vzdálených od sebe na sta kilometrů, všude současně vzniká nepochopitelná jakási epidemie bázně. Šíří se současně zprávy o lupičích drancujících domy, spalujících obilí, zabíjejících ženy a děti. V přímořských městech nemluví se už o lupičích, ale o Angličanech, kteří útočí, loupí a ničí vše, nač přijdou.

V Dauphinetu mluví se o vpádu Savojanů, v Lotrinsku a Champagni o německých „lancknechtech“, kteří vtrhli do Francie a jsou hrozní a ukrutní, jako v dobách náboženských válek.

Tyto pověsti v době, kdy nebyl telegraf, v době, kdy komunikace byla jen zdoluhavými poštami po špatných cestách provozována, rozšiřují se během 36 hodin do nejzazších koutů a působí takovou paniku, že sedláci v celých masách, ozbrojivše se srpy a kosami, běží, kam je Bůh vede, opouštějí pole i příbytky a zachraňují se před hrozícím jim neštěstím, o němž zprávy, jakoby šířeny jedněmi ústy, rozletují se s neuvěřitelnou rychlostí po celém království.

Tento zjev, na první pohled nepochopitelný, stává se vysvětlitelným, jakmile všimneme si fakta o existenci zednářských loží v 282 městech na různých stranách Francie.

Na to následuje 20. červenec, kdy se událo zabití Fulona a Berthiera, neočekávaně zatčených na čísi tajemný rozkaz, přičemž je Fulon dodán Stálému Výboru, kde dav žádá si, aby byl nad ním proveden soud. Ale místo toho několik lidí rozrušených a podrážděných vniklo do jednací síně, odstrčí stráž, zmocní se Fulona a po dlouhých a krutých mukách a posměšcích ho oběsí.²⁰ To všechno nedělá národ, ale nevelká skupina lidí, jež jedná přímo proti vůli národa.

Smrt Berthierova byla stejného způsobu.

V „dějinách revoluce“ Bertranda de Moleville je zmínka o různých tajných výborech, o nichž Mirabeau vypráví králi a královně v tajných besedách.²¹

To, co se děje v těchto výborech, poskytuje vysvětlení mnohých fakt, připisovaných náhodě, nebo vůbec nevysvětlitelných.

Zasedání těchto výborů odbyvala se jednak u vévody de la Rochefoucaulda, jednak u vévody d'Aumont. Na jedné z těchto schůzí jakýsi Andrien Dupont přednesl shromážděným, že má promyšlený, velkolepý politický plán. Teprve po opětovném naléhání p. de Lafayeta svolil sdělit, jakou cestou dal by se jeho plán provést.

„Pánové,“ řekl, „okolnosti uvrhly nás do revoluce, jež bude mít za sebou největší zločiny... Revoluce zašla příliš daleko, než abychom mohli ustoupiti. A přece jen pomocí teroru lze stanouti v čele revoluce... proto, buď si nám to jakkoliv za těžko, musíme v oběť přinést některé vynikající osobnosti.“²²

¹⁹ Louis Blanc, Dějiny francouzské revoluce.

²⁰ Louis Blanc, tamtéž.

²¹ Je známo, že Mirabeau hrál dvojí úlohu, jsa hlavním vůdcem Revoluce a háje rovnoprávnost Židů, jimiž byl podplacen, on současně od r. 1789 dostával ode dvora 50 000 liber měsíčně. (De La Rive „Žid v zednářstvu“ str. 121.)

²² Bertr. de Molville, Dějiny revoluce, IV.

Na to začalo se mluvit o Fulonovi, Berthierovi aj. „Vévoda de la Rochefoucauld byl ohromen těmito záměry... Konečně plán Andriena Duporta byl přijat, jakož i prostředky k provedení ho. Na to byly dány příslušné instrukce hlavním agentům „Departementu povstání“, jež už bylo zorganizováno.“²³

Spravedlnost vyžaduje podotknouti, že vévoda de la Rochefoucauld jsa uveden v omyl, jako mnozí šlechtici této epochy, pokud se týkalo zákulisní činnosti loží, vyvstal s neobvyklou zmužilostí roku 1791 proti zločinům a krutostem, jichž se revolucionáři dopouštěli. Je známo, že odřekl účastníti se Národního Shromáždění a byl zabit na venkově, jsa patrně — jako mnozí jiní — obětí tajné msty těch loží, jež trestaly své stoupence, kteří odmítli jíti za nimi až do konce.

Mezi tajnými výbory existoval tzv. Klub propagandy, jenž postavil si za cíl nejen zmohutniti revoluci ve Francii, ale zanésti ji dle možností i do jiných států evropských, aby všechny existující vlády byly svrženy. Zde seznam některých členů tohoto klubu: vévoda de la Rochefoucauld, vévoda d'Aumont, Lafayette, Mirabeau, Andrien Duport Condorcet, Robespierre, Furjet (Američan), Boyle (Irčan), Saint Severand (Španěl), Bern (Švýcar), opat Focher, Germain (Neckerův zeť) a j.²⁴

A všechna tato jména patří i k členům zednářských loží celého světa a revoluční tento klub není ničím jiným, než pařížským syndikátem světového zednářstva.

Barruel (zápisky) poukazuje na významné faktum: ve všech revolučních schůzích, ať byly pořádány kdekoliv, členové shromáždění se vítali a dorozumívali — zednářskými znameními! Kdo neznal tento poznávací způsob, zaplatil to smrtí. Katové před popravou obětem ukazovali zednářský znak rukou, odpověděl-li kdo stejně, byl zachráněn.

Tato fakta jsou neméně zajímavá:

1. Do roku 1787 byli členy zednářských loží výlučně lidé určitého postavení a vzdělání: šlechtici, umělci, spisovatelé, průmyslníci, představitelé buržoazie atd. Nižších tříd mezi zednáři nebylo. Pojednou od r. 1788 začínají se řady zednářstva plniti mistry, pouličními tuláky, všemi podezřelými individui, profesionálními zloději a vrahy. Pojednou na rozkaz velmistra řádu, vévody Orleanského, jsou do řádu přijímáni v masách i vojáci; následkem toho důstojníci opouštějí lože, aby se tam nesetkávali se svými podřízenými co s rovnými sobě.²⁵

2. Několik let před revolucí pařížské a francouzské lože byly obráceny v iluminismus prostřednictvím lože „Spojených Druhů“, jejíž předsedou byl jistý Savalette de Langes. Tento zasluhuje podrobnější zmínky, jako zvláště vynikající ze zrádců, jimiž byl obklíčen Ludvík XVI. a jichž zásluhou revoluce z přechodné krize stala se státním převratem a zakončila se popravou královou. Tento Savalette de Langes byl dozorcem královského pokladu, ale ve vhodném okamžiku se z něho stal terorista. Hle, co píše o něm Barruel (zápisky, V. kap. 11.):

„Mezi ložemi velkého východu, lože, nazvaná „Spojení Druzi“ byla speciálně určena k vedení zahraniční korespondence. V této loži vynikl hlavně slavný revolucionář Savalette de Langes. Tento zednář spravoval královskou pokladnu. Maje co největší důvěru mocnářovu, bral současně účastenství i ve všech tajných schůzích, ve všech ložích, ve všech spiknutích.

Aby všechny byly sloučeny, učinil ze své lože směs sofistických, martinistických a zednářských systémů.

Ale aby do své lože přilákal také skvělou společnost a tak zamaskoval svůj vlastní účel a svou činnost, učinil ze své lože také místo nádherných zábav a radovánek, tam sjížděla se veškerá skvělá šlechta oné doby, přičemž francouzská garda udržovala pořádek před místem schůzí, takže schůze této lože pořádány jaksi pod protektorátem samotného krále.

²³ Tamtéž.

²⁴ Otec Deschamps. Tajné spolky a společnosti, I. 546.

²⁵ Barruel tamtéž.

Ale skvělá společnost oddávající se nevinnému veselí netušila, že několik kroků od ní pracuje „tajný výbor“, jehož obětí v brzku ona sama se stane.

Mezi událostmi francouzské revoluce existuje jedno faktum, budící všeobecný údiv, nepochopitelné historikům, nepochopitelné i Napoleonu v době, kdy byl na Sv. Heleně.

Co pohnulo Ludvíka XVI. k tomu, aby maje nejlepší naděje na vítězství a jsa v prostřed boje, poslal Švýcarům, hájícím Tuillerie, rozkaz, aby složili zbraň a vrátili se do kasáren? Kdyby tento rozkaz nebyl býval vydán, nebylo by bývalo z celé revoluce nic víc, než obyčejná krize, jakých prodělala francouzská monarchie už několik. Praví se, že rozkaz tento sice není psán jeho rukou, ale že je jím podepsán a že je uložen v muzeu Cornavalle. Tuto jeho přesný text: „Král poroučí Švýcarům složit zbraň a vrátit se do svých kasáren.“ Podepsáno „Louis“.

Proto přece však je pochybné, zda Ludvík XVI. i při známé své bezcharakternosti, v proudu boje vydal rozkaz, jenž ho nutně musil zničit a jenž tak udivil švýcarské vojsko, že toto ani nechtělo věřit tomu, že je rozkaz od krále.

Poslanec Choudier, později člen konventu, hlasující pro smrt královu, prohlašuje slavnostně ve svých memoárech (jež nedávno vyšly), že král nedal takový rozkaz (o čemž on, jenž tehdy byl na blízku králi, je plně přesvědčen!), že v té době nikdo se ku králi nepřiblížil a že král nejméně byl nachýlen k vzdání se, když naopak chtěl sám s kordem v ruce bojovat.²⁶

Rozkaz, podepsaný králem, na nějž se odvolávají, byl dán až po ukončení boje zbytkům švýcarských čet. Ale kdo tedy se dopustil falšování? Kdo dodal v ohni boje rozkaz jménem krále, rozkaz jenž zničil monarchii?

Na tu otázku je jen jedna odpověď: de Langes nebyl jediným zrádcem, král a královna byli obklopeni mnoha zrádci, mezi něž patřil i ministr Necker, jeho žena a mnozí jiní.

Podmínky, za nichž vyneseno rozsudek smrti, jsou neméně záhadny: zde však existence falše a podvržení je zcela evidentní.

Dle některých svědectví²⁷ byl Ludvík XVI. odsouzen k smrti už r. 1782 a 1785 na světovém kongresu zednářů (jež svolal Weissaupt do Wilhelmsbadu) a na schůzi zednářské, jež se konala ve Frankfurtě. V těchto schůzích byla přijata tak vážná usnesení, že někteří z účastníků byli tím do té míry ohromeni, že z loží vystoupili, načež někteří z nich byli v brzku neviditelnou rukou zabiti.

Hrabě de Vivieux po kongresu r. 1782, kde byl delegátem francouzských zednářů, rozhodl se opustit zednářstvo a řekl k baronovi de Gillet:

„Nemohu vám prozradit to, co se stalo; jen tolik řeknu, že to bylo vážnější, než si myslíte. Spiknutí, které bylo zosnováno, je tak důmyslně promyšleno, že monarchii i církev už nic nezachrání.“²⁸

V každém případě dle nejnovějších přesných bádání, zasvěcených této otázce (bohužel jen málo rozšířených) můžeme (vzdor všemu, čemu nás až posud učili) říci s plným přesvědčením, že konvent ve svém zákonitém sestavení nikdy neodsuzoval Ludvíka XVI. k smrti.

Král francouzský ve skutečnosti byl k smrti odsouzen ve Frankfurtě.

V stati, vytištěné v „Obzoru revoluce“, velmi málo bohužel známém, Gustav Bord,²⁹ jenž po dvacet let pracoval na dějinách revoluce, dokazuje na základě zcela věrohodných zpráv, že odsouzení k smrti Ludvíka XVI. bylo proti přání konventu docíleno jen tím, že mezi hlasujícími bylo jich 14 uvedeno v omyl; a i tehdy rozhodla o smrti králově jenom většina — jednoho hlasu!

Historik Lenôtre³⁰ uvádí v té věci písemní prohlášení člena „Povstalecké komuny“ Goréa:

²⁶ Viktor Barricand. Zápisky a poznámky Choudiera. Str. 148. Paříž 1897.

²⁷ Markýz Costa de Beauregard „Román royalisty. Vzpomínky hraběte de Vivieux,“ a „List kardinála Mat., arcibiskupa Besanconského“ citovaný v Drumontově „Židovské Francii“.

²⁸ Markýz Costa de Beauregard.

²⁹ Bord & d'Erico, Obzor revoluce, III. 1885. „Pravda o odsouzení k smrti Ludvíka XVI.“

³⁰ Lenôtre, Marie Antoinette. Svědectví radního Goréa. Paříž. Perrin.

„Kdo poručil, aby se o tom hlasovalo, nevím. V radě o tom nikdy nebylo ani řeči. Dělal to na mne dojem, že mocná jakási strana, tu působí bez vědomí rady i bez vědomí maira, jenž radě předsedal.“

„Takovými prostředky dosažená poprava krále, jež pod nebývale silnou ochranou vojska provedena 21. ledna r. 1793 ve městě, kde z 80 000 stálých obyvatelů nebylo ani 2000, jež by si byly vskutku přály jeho smrti, ale kde za to byli lidé, kteří už déle než po 30 let vykonávali v ložích symbolickou popravu nad manequinem Filipa Krásného.“

Závěr

A tak buďto revoluce, již nikdo nezaměňuje evolucí, představuje velké sociální hnutí, nevyhnutelné a blahotvorné, přirozeně vyvolané hlubokými příčinami, zájmy a nutnostmi, jak v to věří mnozí čestní lidé... Ale pak, kde se bere naše mravní zeslabení, naše zmatky a bouře, jež se zvětšují, místo aby se zmenšovaly současně s úspěchem a vzrůstem revolučních idejí?

Čím si je máme objasniti?...

Nebo... není revoluce nic jiného, než gigantská, uměle vytvořená machinace, namířená zatvrzelými nepřáteli proti křesťanství a státu. Pak ovšem se objasňují naše bouře a zmatky.

„Jedno je jisto“ — praví autor ku konci své zprávy — „že totiž neznáme dějiny francouzské revoluce a že je naší povinností poznati je a pak s nimi seznámiti i Francii.“

Petrohrad, leden 1905

N. L.

II. Svobodné zednářstvo jako zbraň vnější anglické politiky

„V Evropě je národnost, nebezpečná svou ohromnou silou, ovládající na celé zeměkouli mohutné zbraně, jichž používá s podivuhodným uměním a lstivostí.

Tento národ, jenž prožil, dříve než jiní národové, veškerý fáze náboženské a politické revoluce, měl příležitost poznati vášně v největším jich rozpětí a zločiny ve všech formách. Národ ten zná všemožné motivy, jež řídívají politické a náboženské zmatky. Národ ten nedá se oklamati prázdnými frázemi, jimž se za revoluční doby přikrývají různé vášně a zájmy. Jeho cit se příliš otupil, aby se v něm lehce dal vzbuditi onen rozruch, jenž krví a slzami zalil jiné země.

Kdy celý svět je zmítán bouřemi, národ ten dovede zachovati si vnitřní klid a mír, jenž je mu zárukou blahobytu a bohatství, jako je mu zárukou bezpečí oceán, jenž omývá břehy jeho vlasti se všech stran.

Kořistě z tak výhodného položení, národ ten stopuje hnutí druhých národů, aby zapráhl je do svého vozu, budou-li tak naivní a půjdou-li za jeho hlasem. Národ ten snaží se alespoň stavěti překážky jejich rozvoji, když cit nezávislosti vymaňuje je z jeho vlivu.

Národ ten, snaže se všude po rozšíření se a to pomocí prostě kupecké politiky, dovede chytře zakrýti zájmy, jež ho řídí.

Náboženství a politické ideje, týká-li se věc jiného národa, jsou národu tomu zcela lhostejny, ale stejně chytře dovede národ tento bojovati touto zbraní, aby si získal přátele, aby porazil protivníky a aby zapředl jiné do své sítě, již jeho „kšeftáři“ rozestřeli po celém světě.

Diplomati tohoto národa bedlivě studují vše, co by jim mohlo pomoci a co by mohlo býti překážkou rozvoje jiných národů.

Oni neomezují se na hranice politiky, oni sledují životní princip, příčiny síly a energii k a ž d é h o národa.“

*Balmez*³¹

Úvod

Tento citát je epitafem k neobyčejně zajímavé knize, jež letos anonymně vyšla ve Francii pod názvem „Tajemství Svobodného Zednářstva“. Je známo, že dominující a zhoubný vliv zednářstva na Francii povzbudil v poslední době mnoho vážných spisovatelů této země k tomu, aby se věnovali bádání nad historií zednářstva.

Autor výše zmíněné knihy náleží k jejich počtu. Srovnáváje ničivý vliv zednářstva — pokud se náboženství, vlastenectví a státního pořádku tkne — ve všech zemích, v nichž je zednářstvo rozšířeno s blahodárným vlivem, jaký má zednářství jedině na Anglii, autor „Tajemství svobodného zednářství“ obrátil svá bádání k rozřešení zmíněného protikladu. Tato bádání přivedla ho k závěru, že zednářství bylo vytvořeno právě jen anglickými státníky, kteří už po tři staletí používají ho jako zbraně k rozšíření a upevnění moci Anglie a zeslabení i zničení jiných států, jež se staví na překážku rozvoji Anglie.

Tento nový názor o cestě, jakou dostihují Angličané své mohutnosti a na politiku anglickou vzhledem k jiným státům je, doufáme, zajímavým i pro naše čtenářstvo.

---

³¹ Balmez, španělský spisovatel 1810-1848.

Původ a význam zednářstva dle vlastního jejich udání

Zednářstvo dle mnoha nepopíratelných důkazů je tajným spolkem, jenž sleduje cíle politické. Chtějíc skryti své pravé účely a cíle, a ukojiti zájem, jenž se v společnosti pro ně jeví, vystupovalo nejednou s objasněním a informováním podávajíc nejrůznější a nejfantastičtější zprávy o podstatě zednářstva. Účelem toho bylo zmásti badatele, kteří snaží se proniknouti tajemství zednářství.

Z četných sborníků, protokolů, memoárů, rozšiřovaných zednářstvem na vlastní vrub, poznáváme, že zednářstvo je „Chrám“ že dva sloupy „Chrámu“ označují se písmeny Ž a V, že členové zednářství nazývají se „bratřími“, že se zednářské vědě vyučuje v ložích, že posvěcení dělí se na tři oddíly: učedník, tovaryš a mistr. Dozvídáme se o tajných obřadech a ceremoniích, jež působí na fantazii naivních lidí.

Tato zednářská literatura vydává zednářství brzo za dobročinou, brzo za vědeckou společnost. To i ono je nesprávné. Mezi filantropickými skutky, známými celému světu, sotva asi kdo může poukázati na jediný, jež by bylo dílem zednářských rukou.

„Nepřijímejte mezi nás nikdy lidi, kteří potřebují materiální pomoci“ — praví „bratr“ Bernonville — „ale přijímejte ty, kdo nám ji mohou prokázati.“³²

Co se týká vědecké stránky zednářstva, ta je velmi mlhavou. Jeho vlastní dějiny, zabití Chirama³³ a Jacquesa Molleta³⁴ zaujímají hlavní místo. To vše je zcela nevinné a tak vážná odhalení musí sňati podezření z „dobrých lidí“, jejichž jedinou starostí je msta za zavraždění Chirama a Molleta. Zednářství připisuje si starý původ: kolegium žreců³⁵ starého Egypta, tajemství Eleusise, školy Druidů, škola Pythagorejců, to je prý počátek zednářstva.

Ale jak se uskutečnil přechod od této starověkosti k dnešnímu zednářstvu, to zůstalo hádankou.

Někteří zednáři připouštějí, že řemeslné korporace sehrály tuto úlohu, sdělující pokolení od pokolení tajemství zednářská.

Druzí zednáři soudí, že Rytíři Chrámu přinesli z východu do Evropy dávná tajemství a stali se pojítkem mezi starými a soudobými zednáři.

Co se týče korporace zednářů (maçons), již prý tvořili jakési pokračování řádu zednářů založeného prý při stavbě Šalomounova chrámu, tu korporace zednická, jakož i druhé korporace řemeslnické za středověku měly v Anglii i všude jinde čistě řemeslnický ráz a neměly jiných tajemství, než profesionálních. Ke konci XVI. století technický pokrok znemožnil zachování profesionálních tajemství, čímž existence řemeslnických korporací ztratila význam.

Ale organizace existovala. Byla to organizace tajného spolku a ji použili jako prázdnou mušli, aby zřídili novou tajnou společnost, podrževše staré formy a starý název, ale přijavše zcela nový účel.

Souvislost zednářstva s řádem Rytířů Chrámu nemá jiného dotvrzení, než svědectví některých zednářů velmi pochybné věrohodnosti.³⁶

Řád Rytířů Chrámu byl zrušen na začátku XVI. století. Kdyby byl dále tajně existoval, tu by se byla jeho činnost jistě objevila v dobách tajné činnosti tak vhodných, jakými byl čas nedospělosti Karla V., selské povstání ve Francii r. 1358, doba šílenství Karla VI. atd.

³² Rahaune, Filosofický kurs bývalých a soudobých obětavostí, str. 368.

³³ Chiram, architekt, budovatel Šalomounova chrámu, jež zednáři vydávají za zakladatele svého řádu.

³⁴ Jacques Mollet, poslední velmistr řádu Rytířů Chrámu, zaživa upálený r. 1314.

³⁵ Žrec — pohanský kněz, přinášející oběti. Pozn. editor.

³⁶ Uveřejňujeme sice tento názor autora „Tajemství svob. zednářstva,“ prohlašujeme však, že nová bádání přivádějí nás k úsudku zcela opačnému. Dnes spojitost řádu Rytířů Chrámu a svobodných zednářů je nepochybná.

Různá mínění o svobodném zednářstvu

Zprávy, rozšířené samými zednáři, a zprávy, jež pronikly do světa mimo jejich vůli posloužily k sestavení různých úsudků o cílech a původu této společnosti.

Katolická církev vždy bděle stopovala činnost zednářstva a vedla proti němu energický boj. Ale církev dělala tu chybu, že viděla v zednářství pouze zjev protikatolický, jednu z mnohých herezí, s nimiž musila bojovat a neviděla toho, že cíle zednářství jsou daleko širší a složitější a že na rozdíl od jiných herezí nebyla pákou zednářství abstraktní idea, ale něco zcela pozitivního a materialistického.

Druhé mínění o zednářství mají antisemité, kteří připisují jeho organizaci Židům. Takový názor potřebuje vědeckého probádání. Zednáři používají Židů jako velice užitečného živlu ve své činnosti a navzájem; ale tato kombinace vytvořila se teprve v době poslední. Objevení se zednářů ve Francii vztahuje se k počátku XVIII. století, zatímco Židé do revoluce zaměstnávali se jen obchodem (?) a jiné druhy kariéry pro ně byly uzavřeny, takže veškeré jejich snažení — projevující se četnými peticemi k Ludvíkovi XVI. — směřovalo k tomu, aby jim byl povolen vstup do společnosti. Lidé, kteří se nalézali v takovém postavení, ztěžka (?) byli by zesnovali tajný spolek s tak ohromným vlivem, spolek, v němž brala účastenství nejvyšší aristokracie francouzská. Druhý důvod proti židovskému původu zednářstva je ten, že Židé dlouho byli vyloučeni z řad zednářských, do nichž v Německu nepřijímání ještě ani poč. XIX. stol.³⁷

Konečně existuje ještě názor, jenž ztotožňuje zednářstvo s protestantstvem, náhled, jež usilovně udržují sami zednáři, kteří kvůli tomu zfabrikovali tzv. Kolínskou chartu, vztahující se „prý“ k r. 1535. Je to jakýsi protokol podepsaný devatenácti zástupci různých stran. Mezi podpisy jsou jména Melanchton, Colligny, Stanhope aj.³⁸

Tento protokol je protestem proti rozšiřování špatných zpráv o zednářích a autorem jeho je Bedřich Nassavský, velmistr holandských loží, a pravost jeho dotvrzena čtyřmi ložemi Haagskými a Delftskými.

Tento hrubý falsifikát bije do očí četnými anachronismy a slohem zcela cizím století XVI.

Věrohodnější prameny zpráv o zednářství

Jak viděti z předchozího, musíme používat zprávy, jež pocházejí od samotného zednářstva, jen s velkou opatrností. Věrohodnějšími jsou odhalení b ý v a l ý c h zednářů. Tak hrabě Haugwitz, jenž byl v čele pruských, polských a ruských loží a jenž je opustil, když poznal pravý cíl jejich, přednesl r. 1822 na kongresu „Svatého Svazu“ ve Veroně důkladný referát, v němž praví, že „cílem zednářstva je dosíci světové vlády, zmocniti se trůnů a učiniti z císařů a vládců nástroj svých cílů“.

Následkem tohoto memoranda byl zákaz zednářstva v Rusku.

Dále existují prameny, jichž věrohodnost nepodléhá pochybnosti: jsou to tajné dokumenty zkonfiskované policií těch zemí, v nichž tajné machinace zednářů budily podezření vlád (v Bavorsku v XVIII. stol., v Itálii v XIX. stol.).

³⁷ Autor pouští ze zřetele mnohé okolnosti, jež mluví právě pro opačné mínění!

³⁸ Melanchton, protestant, přítel Lutherův (1497-1560), Colligny, hlava protestantů, oběť Bartolomějské noci (1517-1572) Stanhope, státník anglický (1753-1816).

Význačné črty zednářstva

Hlavním pravidlem zednářstva je zachovávání tajemství, jež jde tak daleko, že velká část zednářů neví ani, komu je podřízena a kdo jsou jejími vůdci. Oni viděli mohutnost spolku, ale neznali jeho cíle. Tato nevědomost většiny zednářstva vedla k svolání velkých zednářských kongresů v Lyonu, Paříži, Wilhelmsbadu³⁹ atd., kde byly řádu bratřimi předloženy tyto otázky: Jaký je původ zednářstva? Má-li ono své vůdce? Kdo to jsou? Jaké jsou jejich povinnosti? Mají-li pomlčeti, nebo jen objasňovati? atd.

Ti, kdož měli na tyto otázky odpovědět, vyhnuli se tomu a odvrátili honem pozornost a fantazii tazatelů na jiné věci, méně důležité, např. na ustanovení zednářského rituálu atd.

Tu je vhod podotknouti, že různé stupně, vyšší a nižší, jež dle svých zásluh zednáři obdrží, nejsou ničím jiným, než komedií, jež slouží k odvrácení pozornosti. Často osoby, stojící oficiálně v čele loží, bývají méně zasvěceny, než zcela zdánlivě nepatrní bratři, kteří nemají žádný vysoký stupeň.⁴⁰ Toto neustálé a postupné povyšování je vymyšleno k lepšímu zachování tajemství, neboť většina naivních zednářů doufá, že dosáhne-li vyšších stupňů, nabude i znalosti veškerých tajností.

Druhý rys zednářství je železná disciplína, jež požaduje na bratřích řádu úplné a bezodmluvné podrobení se neviditelnému řízení.

Konečně třetím a nejcharakterističtějším rysem zednářství je nikdy neměnicí se stálost základního cíle a podivuhodná, po celá staletí dochovaná důslednost. Během tří set let zednářství metodicky a nezměnitelně sleduje svůj cíl.

Někdy neočekávané okolnosti (např. objevení se vynikajících lidí, proti jejichž geniálnosti zednářství neví si pomoci) zdržují ruch zednářský; ale zednáři trpělivě čekají, a když oni vynikající lidé mizí ze scény životní, tu sledují zednáři opět svůj vytknutý cíl.

Tato vzácná jednota cíle a důslednost po celá staletí, ostře odlišují zednářství od všech politických svazů a náboženských sekt, jež nikdy nedovedly dosáhnouti úplné jednoty a jichž zájem i program neustále se měnily dle národnosti jejich členů.

Tak socialismus je mezinárodní. Jeho program je dle všeho velmi jasný a určitý: sloučení dělníků všech zemí proti kapitalistům všech zemí. A přece nevidíme, že ve jménu společné věci dělníci všech zemí projevují úplnou jednotu. Zájmy francouzského, německého, italského a ruského dělníka nejsou vždy stejné a každý z nich raději jedná za sebe a pro sebe.

Zednářstvo také se jmenuje mezinárodním. Ale kdyby tak tomu bylo, tu by v jeho činnosti nezdědka nastalo váhání a změny dle toho, jaká národnost by v něm nabyla vrchu v tom nebo v druhém momentu.

Ale my vidíme, že činnost zednářstva se nemění, ať se provádí v té nebo v oné zemi, vidíme, že vždy a všude sleduje jeden a týž cíl.

„Dosíci světové vlády, zmocniti se všech trůnů a učiniti vladaře zbraněmi pro své účely“ (viz výše).

Do pravého tajemství zednářstva nezasvěcení bratři tohoto řádu se ptají: „Jaký je cíl naší společnosti a kdo ji řídí?“

Pisemné dokumenty, zcela věrohodné, odhalily nám tajemství tohoto cíle. Ale kdo jsou tito neviditelní, nikomu neznámí vůdcové, kteří s tak neslýchanou úporností sledují po tři staletí tak velkolepou myšlenku?

To nemohou být jednotlivé osoby, jež náhodou jsou v čele řádu; úkoly podobných rozměrů a podobné jejich splnění není v silách jednotlivých osob.

³⁹ Na těchto kongresech zasvěcená část za zády nezasvěcené většiny připravovala půdu revoluci. (Viz níže.)

⁴⁰ S tímto názorem nemůžeme souhlasit. Různost stupňů není jen pro odvrácení pozornosti; cílem stupňů je vychovávání člověka v zednářském duchu; co se pak týče nejvyšších stupňů tohoto řádu, i tu právě v nich se soustřeďuje vedení jeho činnosti. N. L.

Jen celá národnost, směřující k „světové vládě“, vidoucí záruku této vlády v zeslabení druhých národů a před ničím neustupující v cestě za dosažením cíle, mohla vybudovati tak velkolepý politický plán a provésti ho tak nezměnitelně.

Jaká je to národnost?

Francis Bacon a Nová Atlantis

Abychom odpověděli na tuto otázku, musíme se nutně vrátiti k XVII. století. Mezi vynikajícími lidmi toho století obrací na sebe zvláštní pozornost anglický kancléř Francis Bacon (1561-1626). Encyklopedie, jež zrodila vládnoucí dnes politickou školu, je dílem Bacona. Idea patří jemu a sami autoři Encyklopedie to přiznávají, kladouce jeho jméno do záhlaví svých děl a prohlašujíce ho za svého proroka. Bacon je považován za učence a filosofa, iniciátora soudobé vědy a tvůrce experimentální metody.

Ale ten, kdo chce se blíže seznámiti s filosofickými a vědeckými pracemi Bacona, pozná jasně, že jeho filosofie nezaslouží pozornosti a jeho vědecké spisy že neobstojí před ostřejší kritikou.⁴¹

Skutečnost do té míry neshoduje se s reputací, jež rodáky a franc. encyklopedisty přisuzována Fr. Baconovi, že mimoděk naskytá se otázka, není-li tu pomísení se slavným jmenovcem, učeným mnichem Rogerem Baconem (1214-1297)? Nejsa ani zvláštním učencem ani filosofem, byl přece Francis Bacon vynikajícím mužem, ale ve zcela jiném oboru, jež jeho ctitelé pomíjejí hlubokým mlčením. Bacon byl znamenitým politikem a velkým Angličanem. Jeho politické spisy ohromují hloubkou a jasností myšlenek, určitostí a koncisností formy.

Takovými jsou „Úvahy o skutečné velikosti Veliké Britanie“, „Zkušenosti“, jež v posledním vydání vyšly latinsky pod názvem: „Sermones fidelis“. Tyto spisy jsou takměř neznámy, a přece je v nich obsažen celý složitý a podrobný politický program, jaký Anglie sleduje až po naše dny.

Je podivuhodno toto zamlčování — vrstevníky Baconovými a jeho kritiky — těchto pozoruhodných politických spisů a úsilné dělání reklamy zcela nezajímavým spisům filosofickým téhož autora.

„Sermones fidelis“ je sbírka úvah o umění řídití státy, šířiti jeho hranice, prováděti mezinárodní smlouvy, koloniální politiku atd. Celá kniha je proniknuta nejvelkolepější prorockou myšlenkou: „Vláda nad mořem je svého druhu vládou nad světem, jež jakoby samou přírodou bylo věnováno Veliké Britanii. Národ, vládnoucí nad moři, může vždy vypověděti válku, nebo se jí vyhnouti dle své vůle. Zbraní podporuje svůj obchod, jenž krmí jeho síly. Dříve nebo později budou mu náležitě veškery poklady Indie.“⁴²

A dále: „Možno předpověděti na základě zkušeností, že národ, jenž je zvláštnostmi svého genia a svých zákonů předurčen k tomu, aby byl dobyvatelem, ovládne druhé národy, a dříve neb později si je podmaní. Tento národ vždy musí míti pohotově důvody, na jejichž základě by mohl začíti vojnu, nebo lidé si ještě podnes zachovali do té míry pocit cti, že nelze nic provésti otevřeně, aniž bychom se nepřikryli pláštěm ideje spravedlnosti.“⁴³

---

⁴¹ V příloze k své knize podává autor „Tajemství svob. Zednářstva“ rozbor vědeckých a filosofických prací Baconových, založený na velice podrobném obeznámení se s celou věcí. Rozměry naší stati nedovolují nám citovati celý rozbor, ukážeme jen na tyto zajímavé věci:

1. větší část vědeckých a filosofických prací Baconových vydána jest po jeho smrti, přičemž jedině správným a úplným prý je vydání z roku 1763, tj. vydání, vytištěné 150 let po jeho smrti.

2. v pozdějších vydáních vynechány hlavní vědecké omyly; už Lassalle v svém překladu měnil text, kdekoli se mu nezdál správným.

⁴² Sermones fidelis XXIXII 2.

⁴³ Tamtéž, XXIX.

A k dosažení těchto cílů radí Bacon svým sourodákům: „Používejte k své věci lidí podnikavých, smělých, rozhodných až k nestoudnosti, je-li toho třeba, osobně zaujatých pro vaši věc a její zdar. Třeba si přiznati: svět je tak zkažen, že lidé schopní všech intrik jsou naší věci daleko prospěšnější, než lidé čestní.“⁴⁴

Tak tedy určením Anglie je světová vláda dostižitelná pomocí vlády nad moři, a všechny prostředky k dosažení toho jsou dobré. Je jen nutno přikrývatí je pěkným předstíráním.

Nelze nepřiznati, že anglický národ dovedl využívatí těchto poučení svého geniálního kancléře.

Avšak Fr. Bacon, vytvořiv politický program Anglie, nepřestal na tom, ale (chtěje zabezpečiti i přesné provedení ho) zjednal mohutnou zbraň k dostižení cíle toho.

„Nová Atlantis“, jedno ze skoro neznámých děl Baconových, vrhá světlo na tuto ideu lstivého politika. Bylo prý napsáno roku 1621. Bohužel, že toto dílo zůstalo nedokončeno; můžeme je však doplniti tím, co Bacon napsal dříve, a máme zase uzavřený celek, a to velmi zajímavý.

Je to nic víc a nic míň, než ve fantastické formě vyložený plán státu, jenž je řízen tajným spolkem.

Ostrov „Bensalem“ je řízen monarchou a parlamentem, podřízeným skutečně tajnému spolku „Šalomounova chrámu“, jenž skrývá svůj pravý význam pod zástěrou vědecké společnosti.

Tito tajní strůjci získávají své vlastní vlády nad celým světem; druzí národové staví se jim v tom na odpor. Je nutno zeslabiti tyto národy, zničiti jejich moc. Vojna není vždy k tomu vhodným prostředkem i ona často vede právě k opačným výsledkům a k ztrátě plodů mnohaleté činnosti, ježto u některých národů bývají silnými citi cti, náboženství a vlastenectví.

Je nutno zničiti tyto nebezpečné předsudky. Proto je nutno rozeslati agenty po všech zemích: nechť všude zřizují pobočky „Šalomounova chrámu“, nechť pod pokrývkou humanitních idejí rozrušují rodinu, náboženství a vlastenectví těchto národů. Ale na ostrově „Bensalem“ členové „Šalomounova chrámu“ budou svatě chrániti i železnou rukou upevňovati tyto „předsudky“, na nichž spočívá státní moc.

Tento program je nám znám! Je to — program svobodného zednářstva, jež neúnavně provádělo jej po tři staletí a jež jej provádí až po dnes.

A abychom odpověděli na otázku, již jsme si položili, kdo totiž řídí zednářstvo, vyhledejme jen na zemských polokoulích onen ostrov „Bensalem“, ostrov, jenž ovládnutím moří zmocnil se vlády nad světem, jenž zakrývá své exkurse a svou výbojnost i zneužívání moci ideami spravedlnosti a humanity, ostrov, jehož politika sestává ze lži a licoměrnosti.

Počátky svobodného zednářstva v Anglii

Korporace zednářů, nazývající se v Anglii „Svobodnými zednáři“, měly do počátku XVII. stol. v Anglii i jinde čistě řemeslnický ráz a účelem jich (jak výše řečeno) bylo prostě zachování profesionálního tajemství, pokud se týče různých způsobů, užívaných v architektuře. Vědecké objevy, jež učinily nemožným další zachování profesionálního tajemství, zbavily korporace ty jejich bývalého významu, a ony existovaly už jen co instituce dobročinnosti a vzájemné pomoci. Od počátku XVII. stol. začínají se do korporací zednářů vkrádati cizí osoby, které jsou přijímány co čestní členové, od nichž lze očekávati užitek.

Mezi těmito čestnými členy pronikly do zednářských korporací také členové řádu „Rosenkreuzer“, kteří povzbudili tyto řemeslnické svazy k novému životu, jenž neměl pranic společného s jejich dřívějšími cíli.

---

⁴⁴ Tamtéž, XLVI.

Kdo byli tito „Rosenkreuze“? Byl to tajný spolek, jenž měl stejné rysy se zednářstvem. Obklopovali se stejnou tajností, takže o vzniku jich a o činnosti víme pramálo.

První zmínky o tomto řádu jsou z doby kolem r. 1613.

„Na počátku XVII. stol. existoval spolek pod jménem „bratři Rosenkreuzerovci“. Členové jeho zaměstnávali se tajným badáním v oboru chemie a medicíny. Rosenkreuzer měli své pobočky ve všech zemích Evropy a když se objevilo svobodné zednářstvo neomeškali proniknouti do něho se svou bezplodnou činností.⁴⁵

„Tento spolek měl mezi svými členy Angličany, Francise Bacona, Roberta Fladda, Eliáše Ashmola, Němce Michala Meyera a jiné a rychle rozšířil se po Evropě.“⁴⁶

Název „Rosenkreuzer“ — dle jejich svědectví — pochází od jakéhosi Kristiána Rosenkreuze, jenž žil ve XIV. stol. r. 1604 (za života Baconova); „mudrci“ prý našli jeskyni, v níž žil a umřel Kristián Rosenkreuz a dle nalezených tam dokumentů založili projektovaný jím řád. Roku 1610 objevila se anonymní brožura, pojmenovaná „Bratr Rosenkreuzer“, jež poukázala na řád tento jako na instituci škodlivou. Roku 1653 v Amsterdamu vyšel spis Campanelly „Úvaha o španělské monarchii“, v němž se praví, že řád Rosenkreuzerů systematicky cílí k sociálnímu převratu.

Roku 1646 Elias Ashmol,⁴⁷ přijatý v Londýně do jedné ze zednářských loží, uvedl do ní bratry Rosenkreuzery, což mělo za následek některé změny v organizaci zednářské.⁴⁸

Od té doby začíná neustálá, ale opatrná a velmi chytře promyšlená přeměna svazu řemeslníků — jehož existence byla teď bez významu — v mohutný tajný spolek, jenž od řemeslnické korporace vzal jen jméno a formu.

Roku 1703 „svobodní zednáři“ londýnští rozhodli se otevřeně přijímat mezi sebe lidi, zcela vzdálené zednickému řemeslu. Roku 1717 slučují se existující lože v jednu, tvoří „Velkou loži Anglie“ a volí si velmistra, Ant. Sawyera.

Od té chvíle šíří se zednářstvo po světě s neuvěřitelnou rychlostí a jistotou, což apologeté jeho vykládají „čistotou“ jeho učení a potřebou vzdělání, již cítil svět. My připisujeme to spíše zralé uváženému plánu a připravené půdě.

Rozšíření zednářstva mimo Anglii

Rozšíření zednářstva po světě mělo stejný průběh. Objevovaly se jakési tajemné svazy, založené cizinci. Šířily se o nich podivné pověsti, jež budily podezření vlád. Následovaly výsledky a zákazy. Mezi tím byli monarchové, nebo ministři zasvěceni do tajností zednářstva. Pronásledování změnilo se v protektorství vlivu plných adeptů, kteří byli hříčkami v rukou zednářů, pokud nestali se jejich obětmi. Významno je, že všude zakladateli loží byli Angličané.

Holandsko

V Holandsku vztahují se první stopy zednářstva dle Smithova svědectví k roku 1725. František Lotrinský, velkovévoda Toskánský, později císař německý, byl zasvěcen do zednářstva roku 1731 v holandské loži, již předsedal Angličan, lord Chestertield. Roku 1735 právě v Ho-

⁴⁵ Clavel, *Illustr. dějiny* str. 181.

⁴⁶ Tamtéž, str. 386.

⁴⁷ Elias Ashmol, anglický Žid, znamenitý starožitník a vynikající fyzik. Byl hlavním spolupracovníkem Baconovým v akci přetvoření řemeslnického svazu zednářů na spolek svob. zednářstva. N. L.

⁴⁸ Rahoun, *zednář. pravověrnost*, str. 29.

landsku vyvolalo zednářstvo proti sobě podezření vlády.⁴⁹ Začaly výslechy, pronásledování. Ale zednáři použili veškeré své chytrosti. Několik úředníků bylo do zednářství zasvěceno, a od té chvíle směl tajný spolek klidně se rozvíjeti.

Švýcarsko

Velká provinciální anglická lože byla založena v Ženevě r. 1737 Angličanem, sirem Georgesem Hamiltonem, jenž měl plnou moc od velké londýnské lože.

Roku 1739 několik Angličanů, bydlících v Lausannu, založilo tam loži pod jm. „Úplný svaz cizinců“, majíce k tomu plnou moc londýnské velké lože. Brzo na to objevily se pobočky lausanneské lože v Bernu a jiných městech.⁵⁰

Španěly a Portugaly

První lože založena v Gibraltaru r. 1726 co odbočka velké lože anglické.⁵¹

R. 1728 zřízena v Madridu Angličanem, vévodou Bostonem, nová pobočka. R. 1740 začala vláda prohlédati činnost „bratří“. Roku 1751 vydal Ferdinand VI. rozkaz, jímž zednáři přirovnávání k velezrádcům. Roku 1757 uvězněn francouzský agent, zednář Tournon, a pak ze Španělska vypovězen.

V Portugalsku objevilo se zednářství r. 1727; roku 1743 posláni tři zednáři do káznice; anglický král se jich však prostřednictvím vyslance lorda Comptona ujal tak, že byli osvobozeni a posláni do Anglie.

Itálie

Do Itálie — vlivem národnostních předsudků — proniklo zednářství jen stěží.⁵² Objevilo se tam roku 1730 a to v největší tajnosti. Giovanni Gaston, poslední velkovévoda z rodu Medici, vydal proti nim edikt. Ale po jeho smrti začali zednáři zase svou činnost.⁵³ Pronásledované zednáře vždy mocně chránila Anglie. „Když František Lotrinský (viz „Holandsko“) nastoupil na trůn velkovévodský, dal zednářům svobodu a sám osobně snažil se zříditi několik loží ve Florencii.“⁵⁴

Rakousko

Roku 1797 bylo už zednářstvo rozšířeno po Rakousku. Za císaře Karla VI. a Karla VII. byli zednáři energicky pronásledováni. Totéž bylo za císařovny Marie Terezie. Ale František Lotrinský (protivník císaře Karla VII. podporovaný Anglií), stav se císařem, dal zednářům úplnou svobodu a možnost šířiti se po Rakousku.⁵⁵

---

⁴⁹ Clavel, *Illustr. dějiny*.

⁵⁰ Clavel, str. 127, 129.

⁵¹ Clavel, str. 129.

⁵² Clavel, str. 128.

⁵³ Clavel, str. 142.

⁵⁴ Clavel, str. 144.

⁵⁵ Clavel.

Švédsko

Zednářství proniklo do Švédska z Anglie kolem r. 1736. Toho roku 15. dubna velká lože anglická jmenovala hraběte Scheffera velmistrem všech švédských loží.⁵⁶ Švédské zednářstvo mělo svého proroka v osobě polomystyka a pološarlatána Svedenborga, jenž velice dlouho žil v Anglii⁵⁷

Rusko

Zednářstvo objevilo se v Rusku kolem r. 1731, ale za carevny Anna Joanovny počínalo si velice tajně. R. 1740 vstoupil na trůn tříměsíční car Joan VI. Toho roku založena Angličany lože v Petrohradě.⁵⁸ Za Jelisavety byla činnost zednářstva opět zaražena. Petr III. a Kateřina Veliká přáli zednářstvu. I Kateřina II. mu zprvu přála, ale pak, postřehnuvši nebezpečí, jež od zednářstva hrozilo její říši, začala je pronásledovati. Vynikající zednář této doby, Novikov, byl vsazen do pevnosti proto, že patřil k tomuto tajnému spolku. Proto přece však zednář Laharpe (Švýcar) byl vychovatelem následníka trůnu Alexandra Pavloviče. Kdyby nebylo této náhodné (?) okolnosti, sám Bůh ví, zda by byl Alexander I. zamítl plán Napoleonův na zničení Anglie s pomocí kontinentálního svazu a co by bylo teď zůstalo ze světové moci Anglie.⁵⁹

Dánsko

Dle svědectví Smithova a druhých historiků byl jmenován velmistr dánských loží roku 1747 velkou loží anglickou.

Turecko

Roku 1748 turecká vláda v Cařihradě rozhodla se uvězniti zednáře a zničiti místo jejich schůzek. Ale anglický vyslanec intervenoval a překazil provedení tohoto usnesení.⁶⁰

Německo a iluminismus Weisshauptův

Dějiny zednářství v Německu podávají nám zcela přesné zprávy o tomto tajném spolku, ježto právě v Německu byly odhaleny a vládou konfiskovány tajné dokumenty zednářské.

Dle Prestona byla první lože založena v Hamburce r. 1733. R. 1758 v noci ze dne 14. na 15. dubna Bedřich II., tehdy ještě princ následník, byl v Brunšviku zasvěcen do zednářstva.

To ovšem událo se v nejhlubší tajnosti, ježto pruský král zakázal schůzky tajných spolků. Roku 1771 jakýsi Zinzendorf, jenž vytvořil své vlastní obřady, dostal od velké lože anglické patent k zřízení lože v Berlíně.⁶¹ V Německu, jako všude, úloha zednářstva vzbudila podezře-

⁵⁶ Rahoun, str. 263.

⁵⁷ Tafel, Sborník dokumentů.

⁵⁸ Clavel str. 127.

⁵⁹ Od té doby zednářstvo působilo v Rusku nepřetržitě (Srv. A. Pypin, Materiály dlja izslědovanija istoriji masonskich lož, Věstník Evropy 1872). — Za posledních patnáct let obnovilo zednářstvo energicky svou činnost v Rusku, čímž se objasňují vnitřní i vnější rány, jež stíhají Rusko a také neustálé pokusy naší diplomacie a našeho tisku zjednati si přízeň, ne-li spojenectví nepřátelské nám Anglie! Že jednání toto je šílenství — je očividno!

⁶⁰ Clavel str. 130.

⁶¹ Rahoun str. 263.

ni vlády, jež nato vydala edikty, zakazující občanům pod trestem vězení poskytovat útlek schůzím zednářským.⁶² Ale i v tomto případě, jakož i v druhých, byly zednáři získány vlivuplné osoby, jež pomohly zednářstvu k tomu, že mohlo se bez překážky šířit po Německu.

Hlavními šířiteli zednářstva byly protestantské university. Profesor ingolstadtské university Adam Weisshaupt, vystupuje také s novým, tajným učením — iluminismem. Zednářští spisovatelé připisují založení iluminismu Weisshauptovi, popírajíce totožnost jeho se zednářstvím.

Ale dokumenty iluminátů, zachycené policií, dokazují, že je to totéž zednářstvo, jenže pod jiným jménem. Činnost Weisshauptova a jeho spolupracovníků barona Knigge a Zwacka začíná rokem 1776. R. 1785 šíří se jeho stoupenci po celém Bavorsku. Ale kurfirst bavorský — jsa upozorněn Bedřichem II., jež dobře postřehl, jaké nebezpečí hrozí monarchům od zednářstva — zakázal v Bavorsku všechny tajné spolky.

Weisshaupt zbaven profesury, odebral se do Řezna, kde ve své činnosti pokračoval. Jeden z jeho stoupenců, bývalý pastor Lanz, odeslaný s instrukcemi, byl zabit bleskem. U něho našli listiny, jež přiměly vládu, aby u hlavních iluminátů byla provedena prohlídka. Na základě nalezených dokumentů byl Weisshaupt odsouzen k smrti, on však prchl a našel útočiště u prince Sachsen-Koburg-Gothského, jež patřil k zednářům. Hlavní stoupenci Weisshauptovi rovněž uprchli a ukryli se.

Dokumenty, zkonfiskované v Bavorsku, obeznamují nás s podstatou iluminismu, totožného se zednářstvím.

Co chce zednářstvo?

„Zmenšujte, ničte v srdcích lidí cit vlastenectví.“

Pomocí tajných filosofických škol „vládcové i národnosti zmizí se světa. Pak bude rozum jediným zákonodárcem. Jaká to zaslepenost, mysliti si, že lidský rod bude věčně tak zotročen, jako až posud“.

„Naše spolky činí lidi lhostejnými k zájmům vlády, slučují lidi různých národností a náboženství, odjímají církvi a státu nejlepší a nejenergičtější duchy. Tím podkopují se pod základy států, působí na mezinárodní styky a maskují naši činnost.“ („Poučení při obdržení stupně skotského rytíře č. 1.“)

Aby měl větší vliv na lidský rozum, iluminismus hlásá návrat k přírodě, zřeknutí se všech předsudků.

Poukázáno i na prostředky, jichž používá zednářstvo k rozšíření a upevnění svých idejí:

„Aby byly podmaněny mysli, nutno hlásati s velkým ohněm zájmy veškerého lidstva a sugerovati lhostejnost k zájmům jednotlivých skupin lidstva.“ (Poučení při obdržení stupně Ředitele.)

„Pro ty, kdož nemohou se zřici víry v Krista, řekneme, že Kristus rovněž hlásal náboženství Přírody a Rozumu. Dodáme, že toto prosté náboženství bylo zkaženo, ale že my jsme praví dědici nefalšované Kristovy nauky. Pak stačí dodat jen několik slov proti duchovenstvu a mnichům.“⁶³

„Ó lidé, v čem nelze vás přesvědčiti! Upřímně řečeno, nemyslí jsem, že se stanu zakladatelem nové víry.“⁶⁴

Když tyto dokumenty — obsahující chytře promyšlený plán spiknutí proti státu — byly otištěny, tu zednářstvo slavnostně odřikalo se iluminismu, než totožnost obou spolků byla příliš jasnou, aby tomuto odřeknutí se byla dána víra.

Úloha skotských rytířů (stupeň iluminismu) záležela v zřizování zednářských loží.

„V každém jen poněkud významném městě zřizujte zednářské lože se třemi obvyklými stupni.“ (Poučení skot. rytířů č. 1.)

⁶² Clavel str. 142.

⁶³ Listy Kniggea k Zwackovi, str. 104.

⁶⁴ Tamtéž, II., čís. 18.

Historikové, opat Barruel a Louis Blanc, dali se oklamati a považují iluminismus za samostatné učení, vytvořené Weisshauptem. Nehledě k oficiálním důkazům totožnosti zednářstva a iluminismu, nezdá se nám pravděpodobným, aby chudý profesor mohl si vymyslet a uskutečnit tak velkolepý plán během několika let. K tomu je třeba ohromných prostředků, už předem připravené půdy a vliv zákonu se vymykající a mohutné organizace. Vynikající duch, hluboká licoměrnost a nezlomná energie Weisshauptova byly jen zbraní této organizace.

On sám, ctižádostivý a mající slabost psát mnoho o svých idejích, nehodil se za ředitele tajného spolku. Jakýsi baron Knigge, tajuplná osoba, držící se v ústraní, zastával Weisshaupta všude tam, kde bylo třeba jednat (kongres ve Wilhelmsbadu atd). Než i Knigge nejednal sám o své újmě — on byl nástrojem mohutné a tajné organizace, nazvané — svobodným zednářstvem.

Francie. Zednářstvo a francouzská revoluce

Opat Barruel a Louis Blanc doznávají, že velká francouzská revoluce je výsledkem činnosti zednářských loží. Mirabeau (sám zednář) to nepopírá. Zednářstvo zorganizováno ve Francii r. 1721 a rychle se tam rozšířilo. Prvními zakladateli loží francouzských byli výlučně Angličané. Vévoda de Montegut, jenž zřídil první loži ve Francii, byl velmistrem velké lože anglické. Francie v XVIII. stol. byla velice vhodnou půdou k agitacím všeho druhu. Lid byl v bídě, šlechta oslabena Ludvíkem XI. a Richelieuem za Ludvíka XIII., přiučena k nádheře a dvornímu životu Ludvíkem XIV. a XV., zcela odervána od půdy, již vládla, i od národa, nudila se na dvoře ctnostného a umírněného Ludvíka XVI.; zbohatlá buržoazie reklamovala hlučně svá práva na vliv. Dobrý, ale slabý král byl hotov ku všem reformám, jež by byly ulehčily postavení národa. Mezi nudící se šlechtou a mezi měšťáctvem dychtícím po vládě, našlo zednářstvo nejhrošlivější přívržence.

Konečně protestanti, kteří za Ludvíka XIV. opustili Francii a usadili se v Německu, Švýcarsku, Holandsku a hlavně v Anglii a kteří tvořili živel, jenž působivě pracoval ve prospěch Anglie proti Francii, byli také mocnou zbraní v rukách zednářů. Naleznuvše v Anglii svou druhou vlast, ohnivě jali se šířit ideje Baconovy, Lockovy a j. anglických filosofů, jichž si zednářstvo vážilo.

Ale k tomu, aby tyto ideje našly ohlasu ve Francii, bylo nutno udělati je zajímavými. Toho podjali se talentovaní spisovatelé XVIII. století. Voltaire, Diderot, d'Alembert, Condorcet a j. byli zednáři, a rozvíjeli se pod vlivem anglických filosofů.

Voltaire byl ideálním popularizátorem těžké anglické filosofie, a jeho obsáhlá korespondence jasně svědčí o tom, že byl nástrojem v rukou anglických zednářů. Sám přiznává, že za ohromné jmění vděčí jen Anglii, jež štědře platila jeho díla. Aby rozum lidský bezpečně byl ovládnut, bylo nutno dodatí novému názoru na svět vědeckou formu. A to bylo dílem encyklopedistů. Tato idea Baconova byla provedena anglickými encyklopedisty a to v době, kdy Diderot a d'Alembert začali vydávati francouzskou encyklopedii. Vzájemnost obou děl byla tak zřejmá, že francouzští encyklopedisté v předmluvě museli odmítnouti event. obvinění napodobení.

Kromě Voltaira, d'Alemberta, Diderota, Condorceta aj. přívrženců Anglie i Jean Jacques Rousseau — ač nikdy sám nebyl zednářem — přece měl svou filosofií ohromný vliv na francouzskou revoluci. Jeho samolibá a hrdá povaha nehodila se pro zednářství a přece jsa odchován anglickou filosofií a maje ohromný vliv na protestantsko-francouzskou kolonii v Ženevě, prokázal (nechtě) zednářům ohromné služby.

A tak celá škola filosofů, encyklopedistů, oekonomistů atd., poslušná zednářů, vzdělávala ducha lidského jedním, určitým směrem. Celá plejáda prostředních literátů vyvolala celou literaturu, přístupnou chápání masy; pamflety, epigramy, anekdoty atd. pod vymyšlenými jmé-

ny šířily se mezi lidem pomocí osob, jež přimknuty se k zednářstvu kvůli materiálním výhodám a jimž bylo lhostejno, komu slouží. Známy klub Holbachův byl hlavní továrnou této literatury: „Větší část knih této doby, namířených proti náboženství, mravnosti a proti vládě, byla naším plodem,“ pravil jeden z členů klubu toho.

Množství pamfletů nejneslušnějšího obsahu namířených hlavně proti královně, kolovalo po Paříži. (Pamflety ty byly fabrikovány v Anglii.)⁶⁵

„Proč byste si,“ píše Voltaire Helvetiovi v březnu roku 1763, „nezavedli malou tiskárnu? Mohli byste tam tisknouti malé filosofické brožury, namířené proti náboženství a šířiti je zdarma mezi mládeží a ženami.“

Když byla půda připravena, přicházeli zednáři z loží do politických klubů, z nichž klub Jakobínů je čisté zednářsky organizován. Je významno, že v době francouzské revoluce zřízeny byly v Anglii dva kluby: „Konstituční Spolek“ a „Revoluční Spolek“. Tyto kluby nejednou posílaly deputace do Francie s výrazy účastenství a sdílnosti.⁶⁶ Zednáři (připravující půdu k státnímu převratu) usilovně pracovali k svržení Ludvíka XVI., majíce současně tři kandidáty pro trůn francouzský: vévodu Orleánského, zvaného Filip Egalité, vévodu Brunšvického a vévodu z Yorku — syna anglického krále!⁶⁷

První dva, jak už víme, byli zednáři. Každý si myslil, že pracuje pro sebe a přispíval hojně penězi na dílo zednáři zosnované. Vévoda Orleanský dal na revoluční agitaci 400 000 liber a přivedl k zednářům celou tzv. orleanskou stranu. On hlasoval pro smrt královi. A nic to nebylo platno. Marně zhanbil své jméno, zednáři prohlásili ho za podezřelého a on dokonal na popravišti, ježto už nebyl zednářům potřeben.

Dva druzí kandidáti byli cizinci a tu se zednáři ve svých počtech notně zmýlili. Oni dovedli mnoholetým úsilím vsugerovati Francouzům, že monarchie je zlo, a jakkoliv s námahou, přece jen dosáhli popravy Ludvíka XVI.⁶⁸ Potom všem ve jménu ideje svobody bylo těžko vnutiti Francii jiného (a při tom cizího!) vladaře. Revoluce vykonala svůj úkol: monarchie neexistovala, všude panoval chaos, armáda i loďstvo bylo zdesorganisováno.

Vojna r. 1791 a 1792 s Rakouskem a Pruskem neskončila porážkou Francie jen proto, že vévoda Brunšvický, vrchní velitel pruský, zradil svou armádu, zrovna jako za 100 let nato Bazin zradil armádu francouzskou.

Kdyby byl býval Bedřich Vilém II. Napoleonem, byl by dal vévodu Brunšvického zastřeliti. K jednání vévody brunšvického charakteristickým je to, že byl zvolen velmistrem na zednářském sjezdu ve Wilhelmsbadu.

Za Ludvíka XVI. měla Francie první loďstvo v světě, jež mu Anglie dávno záviděla. Po revoluci utrpělo toto loďstvo řadu porážek: u Brestu, u Abukiru, u Trafalgaru.

Napoleon našel loďstvo v takovém stavu, že se ho vůbec musel zřici.

Svobodné zednářstvo ve Francii od direktoria až do třetí republiky

Když se na politické aréně objevil Napoleon, tu pomýšlelo zednářstvo na to, učiniti i z něho svůj nástroj.⁶⁹ Ale tu se zednáři šeredně zmýlili. Napoleon byl veliký sám sebou. On byl si vědom své síly a neměl potřebu sloužiti někomu jinému za nástroj. On si přál povznésti Francii a ne ji zahubit jménem cizích mu zájmů. Vítězství učinila z něho národního hrdinu, a vzbudila ve Francouzech vlastenectví a národní hrdost. Francouzi rozptýlení, zeslabení, ztra-

⁶⁵ Manuel: Tajemství pařížské policie.

⁶⁶ Anglie zůstala věrna své staleté politice, jak dokazuje vyslání deputace na Rus, s výrazy souhlasu carem rozpuštěné dumy. (Bercery, Úvahy o francouzské revoluci, kap. III.).

⁶⁷ Doppet, Zápisky.

⁶⁸ Louis Blanc, Revoluce.

⁶⁹ A. Vandalle, Objevení se Bonapartovo str. 3.

tivší půdu a zklamání ve svých nadějích, pocítili sílu, o niž lze se opřít. A toho se zednářstvo nenadalo. Ono pocítilo své dočasné zeslabení, ztichlo a přeneslo svou činnost do jiných zemí.

Jeho hlavním úkolem bylo teď svržení Napoleona. S tím účelem bylo zosnováno proti Napoleonovi vojenské spiknutí, jehož duší byla madame de Stael, jež však včas bylo odhaleno.⁷⁰ Za tímž účelem pracují zednáři na sjednocení Německa pod žezlem pruským, aby tak proti Francii vytvořena byla nová síla.⁷¹ Po pádu Napoleonově sice chce zednářstvo Francii na krk uvázat cizího vladaře (tentokrát prince Orleanského, ale nemůže zabránit tomu, aby na trůn nebyl povolán Ludvík XVIII.

Tímto způsobem mnoholetá práce zednářská nevydala žádoucích plodů: Francii zachtělo se mít svého vladaře. Bylo nutno začínat všechno od počátku.

Ludvík XVIII. byl přinucen, aby jmenoval ministrem policejním Fouchéa (zednáře, jenž hlasoval pro smrt Ludvíka XVI. a jenž se účastnil spiknutí proti Napoleonovi).

Za Fouchéovy doby vzmohla se opět moc zednářů s bývalou silou. I Ludvík XVIII. i následující po něm bratr jeho Karel X. byli zasvěceni do zednářstva nedlouho před revolucí.⁷²

Ale každý z nich pracoval pro sebe; dosáhnoucí trůnu pomocí zednářstva oba jen z nutnosti a s neochotou podřizovali se anglickému vlivu, zednářským pokynům a požadavkům strany liberální. Totožnost těchto tří faktorů je od té doby samozřejmou.⁷³

Ani Ludvík XVIII., ani Karel X. nebyli vždy úplně poslušnými nástroji anglické politiky a proto proti nim počala táž podzemní práce, ony všemocné intriky, jež došly svého zakončení revolucí r. 1830 a svržením Karla X., jenž byl samostatnější než Ludvík XVIII. a jenž v politice jevil tendenci napodobit Napoleona I. Jeho ministr Polignac sestavil plán Spolku s Ruskem, k němuž mělo se přidat i Prusko a Holandsko. Francie byla by dostala zpět své rýnské země, Hanoversko (vzato Anglii) bylo by rozděleno mezi Prusko a Holandsko. Rakousko by se rozšířilo po Dunaji, Rusko by nabylo zemí, rozložených kolem Černého moře.

Mimo to r. 1830 podnikli Francouzi expedici do Alžíru, proti níž se Anglie bouřila jak mohla (vyhrůžkami apod.), ale bez výsledku. Zednářstvo, jemuž ve Francii stála po boku tzv. liberální strana, bouřilo se v tisku „liberálním“ proti expedici této. Zpráva o dobytí Alžíru rozzuřila liberály (vedené Anglií) tak, že místo národního jásotu vypukla revoluce.

Po pádu Karla X. byl trůn volný.

Prohlásit republiku bylo těžko, ježto bylo ve Francii příliš málo přívrženců této vládní formy.

Zkušenost pak učila, že Francie nepřeje si cizince za vladaře. Proto byl na trůn francouzský dosazen Ludvík Filip Orleanský, syn Filipa Egalité. Ani on nebyl zednářstvu cizí: jeho otec byl velmistrem a on sám sekretářem klubu Jakobínů. On byl hotov ku všem ústupkům, jen aby dosáhl trůnu, který ušel jeho otci a tak mu také „liberální strana“ k trůnu pomohla. Nová vláda hned se obklopila kněžími zednářstva: byli to Laflayet, Taleyrand aj. Taleyrand, přející Anglii, (a proto Napoleonem I. od vlády odstrčený) byl jmenován francouzským vyslancem v Londýně.

Vůbec ve vnější politice byl Ludvík Filip poslušen ve všem Anglie, snášeje od ní všeliká příkoří. Na rozkaz Anglie odmítl také korunu Belgie, jež byla nabídnuta jeho synovi.

On přinášel veškery oběti, jen aby zachránil trůn své dynastii. Ale tato pokora ho nespasila. Zednáři pozvedli ho na trůn, oni také svrhli ho z trůnu, když viděli, že není schopen, aby vyplnil plány Anglie. Po revoluci roku 1848, 6. března téhož roku representanti dočasné vlády

---

⁷⁰ Gautiers, str. 80.

⁷¹ Eckert, Svobodné zednářstvo v jeho pravém významu. Sv II. str. 163.

⁷² Clavel, str. 163.

⁷³ Postupně přidává se k nim Judaismus a „liberalismus“ stává se stále více totožným s internacionalismem, s židovsko-zednářským kosmopolitismem ve všech jeho projevech až po velezradu.

Cremer⁷⁴ a Garnier Paget, majíce na sobě zednářské odznaky, oficiálně přijímali deputaci zednářů, ozdobených rovněž odznaky zednářskými. Tato deputace přišla vyjádřit dočasné vládě „svou radost za příčinou vítězství zednářských principů“ a slíbit svou pomoc „k dokončení začatého díla“.⁷⁵

Revoluce roku 1848 byla dokonána republikánskou stranou jménem republiky. Ale místo, aby byla prohlášena republika, byl na trůn povolán Napoleon III., poněvadž to byl muž už zpředu k úloze této zednáři připravený a schopný provést jejich politický program.

(Napoleon III. byl zasvěcen do zednářství ve 23. roce věku svého.)

Program tento záležel v tomto:

Zničení Rakousko, jež, jsouc baštou katolicismu, bylo na překážku zednářským snahám; působiti k zřízení velké protestantské říše (na rozvalinách Rakouska), kde by byla vhodnější půda k podzemní činnosti zednářů. Zničení světskou moc Papeže, sjednotiti Itálii, z kolébky katolicismu učiniti hnízdo zmatků a roztržek, zastaviti rozvoj severního kolosa — Ruska⁷⁶ zřízením maďarsko-polského království, jakož i zabrániti shlížení Ruska s Francií.

Že program zednářů byl totožným s programem anglických státníků, to dokazuje — proti své vůli — mluvny státník anglický, jenž 12. května 1849 v časopise „The Globe“ uveřejnil článek, týkající se tohoto programu. Toto prozrazování politických plánů anglických měli mu druzí státníci nejednou za zlé.

Napoleon III. nevládl vynikajícím duchem, ale byl snílkem, jenž myslil, že spravedlnost dá se vnutiti světu násilím. On snil o tom, státi se stejně velikým jako byl jeho strýc; Napoleon nezištně osvobozoval národy od panovníků znásilnivších jejich svědomí — národní směr. To byla myšlenka šilence; ale šílenství toho druhu stalo se dobrou zbraní v rukou zednářů.

V té době bylo Rusko přirozeným a jediným soupeřem Anglie. Bylo nutno zahájit hned proti němu akci. Obsazení dunajských knížectví carem Nikolajem I. byla záminka, již měl se chopiti Napoleon III., aby vypověděl Rusku vojnu. Obsazení cizích zemí bylo porušením ideje spravedlnosti a obháje její musel se ujeti porušených práv. Je známo, že Krymská kampaň nepřinesla Francii pražádných výhod, že však učinila Rusko na dlouho neškodným záměrům Anglie tím, že toto bylo zbaveno práva míti na Černém moři své loďstvo.

Stejně byl Napoleon III. unesen ideou sjednocení Itálie, kde usilovně pracoval spolek Karbonářů (t. j. zednářů pod jiným jménem), jenž rozséval v zemi zmatek a jenž podryval důvěru k Církvi. Napoleon III. zamýšlel zachovati Řím pro Papeže a sjednotiti celou ostatní Itálii tím, že by byl buďto francouzský princ uveden na trůn Neapolský, nebo že by byla zřízena republika. Místo toho byla světská moc Papežova zničena, Viktor Emanuel stal se králem italským a Napoleon III. byl nucen přestat s míšením se do věcí italských, neboť na obzoru stála nová hrozná vojna, které se Napoleon vši silou chtěl vyhnouti, válka s Pruskem.

Francie nebyla k této vojně připravena. Když maršálek Nil, vida vzrůst militarismu v Prusku, předložil sněmovně návrhy na rozmnožení a zesílení vojska, tu setkal se se zuřivým odporem „levice“ a „liberálního“ tisku. Napoleon obrátil se k ruskému caru, prose o jeho intervenci, aby se vyhnul válce. Ruský car souhlasil, ale žádal zrušení pařížského traktátu. To se však nehodilo anglickým plánům a francouzsko-pruská vojna stala se nutnou. Zatím „liberální strana“ ve Francii vedla zuřivý boj proti militarismu, následkem čehož musel býti zmenšen kontingent vojska, což umožnilo Prusku klidné provedení mobilizace. V této nešťastné vojně

⁷⁴ Vynikající Žid, jenž r. 1860 založil Všesvětový Israelský Svaz (viz II. díl „Svob. Zednářstva“: „Židé v svob. zednářství a v revoluci“). N. L. (Někdy také Crémieux. Proslavil se m.j. svou angažovaností v procesu s rituálními vrahy v Damašku r. 1840. Podrobněji v „H. Schram-Židovské rituální vraždy“. Pozn. editor.)

⁷⁵ Moniteur, 7. března 1848.

⁷⁶ „Liberální“ kampaň proti síle Ruska, v osobě cara Nikolaje I. začala od vstupu na trůn tohoto neodvislého cara známým spiknutím „dekabristů“ (14. prosince 1825) a skončila světovou koalici proti Rusku a sevastopolskou porážkou.

spojilo se všechno, co by mohlo Francii přivést k pádu: vnitřní nepokoje, nepřipravenost armády a zrádce v jejím čele. Maršálek Bazin byl vládě vnucen „liberální“ stranou, jež odstranila také skvělého vlastence, maršálka Canroberta, jenž měl největší právo na hodnost vrchního velitele.

Volbu Bazinovu nelze ničím omluviti; on neměl ani válečnou minulost, ani reputaci vynikajícího vůdce. Celá historie francouzsko-pruské války je záhadná a úloha Bazinova i Bismarkova není posud dostatečně objasněna. Bazin dopouští celou řadu porážek svých generálů; ač měl možnost je podporovati, přece jen zůstal vždy lhostejným svědkem těchto porážek. On depešemi volá k sobě maršálka Mac-Mahona a sám rychle opouští své posice, nechává ho osamocenému, obklíčenému nepřítelem se všech stran. On vzdává Metz se 160 000 vojáků, nepokoušeje se ani se v nich udržeti. Bazin byl souzen vojenským soudem a jednohlasně odsouzen k smrti; utekl však do Španělska a tam žil až do své smrti.

Co však ho pohnulo k tomu, aby zradil svou vlast?

Byla-li to chtivost odměny, tu mohl přece doufati, že vítězná Francie dá mu vše, co by si jen přál ve své ctižádosti.

5. září r. 1870, když Bazin ještě nevěděl o udavším se státním převratu, psal maršálek Moltke generálovi Stiehlovi, že asi ve Francii vybuchne revoluce, a že „Bazin asi bude ovládnut ideami, jež nemají nic společného se zájmy Francie“.

Všechny kroky pruské armády dávají možnost souditi, že pruský generální štáb byl napřed uvědomen někým o plánech Bazinových a Bazin zase že slepě poslouchal jakousi tajemnou sílu. Že mimo Bismarka a Bazina byla tu ještě nějaká třetí záhadná veličina, s níž oba musili počítati, je zjevno z toho, že když Bismark vzdor úsilí nemohl navázati dohovor s nepřítelem, objevuje se náhle jistý Regnier, Francouz, žijící v Anglii, mající za ženu Angličanku. Tento zcela neznámý člověk, nemající od nikoho plnomocenství, bez obtíže dostane se pruskými posicemi až k Bismarkovi, jenž ho okamžitě přijme, jedná s ním o míru. Na to Regnier zase zmizí a objeví se ve francouzském táboře, pronikne lehce k Bazinovi a skončiv tak svou misi, již mu uložila neznámá moc, zmizí beze stopy.

Zatímco Bazin zrazuje Francii na bojišti, Paříž bezbranná zůstavena sama sobě, stává se střediskem divoké revoluční propagandy, již vedou zednářské lože s pomocí „internacionalky“ a „liberálního“ tisku. Vynikající úloha zednářstva v revoluci roku 1870 je dokázána oficiálními dokumenty.⁷⁷

Zájmy zednářstva a Anglie mohly ve Francii potřebovati monarchii jen dotud, pokud byli vladaři francouzští jejich slepým nástrojem. Pretendenti na trůn — potomci Bourbonů a Orleanů — nehodili se už k této úloze. Jediné východisko tedy bylo zřízení republiky a podrobení její bezmeznému vlivu zednářstva.

Takovým byl „liberální“ program zednářstva a Anglie.

A tak ode dne založení republiky r. 1870 až po dnes je historie Francie jediným bojem, jež vedou v jeden šik sražené lože zednářské (pracující na prospěch Anglie) s rozptýlenými na skupiny, zeslabenými francouzskými vlastenci. Vidíme Gambettu, jenž se stal zednářem jen proto, aby učinil ze zednářstva nástroj svých vlasteneckých záměrů; zednářstvo ho podporuje, pokud vede protináboženskou kampaň. Když však začíná sníti o spojené a silné Francii a o Egyptě, tu je náhle odstraněn rukou vrahovou.

Vidíme Julesa Ferryho, Mac-Mahona, Carnota, Marchanda, Faura, Derouléda, Rocheforta aj. Ti všichni jsou vlastenci, kteří hledají slávu a blaho Francie. Ale všechno jejich hrdinské úsilí rozbíjí se jako o kamennou zeď, o prodejnost tak ničemných protivníků, jakými jsou Clemenceau, Waldeck-Rousseau, Combes, Delcassé, André, Pelletan aj. Tito sami o sobě jsou bezvýznamní, ale za nimi stojí silné a zorganizované zednářstvo a mocná Anglie!

⁷⁷ Bourgoigne, Bádání nad činy vlády národní obrany, sv. IV. str. 538.

V politickém ohledu jsou veškeré zájmy Anglie (v druhé polovině XIX. stol.) obráceny k obsazení Egypta; francouzští vlastenci reklamují Egypt pro Francii, a na té půdě nešetří Anglie úsilí, aby jim v tom překážela. Republikánská vláda, sestávající výlučně ze zednářů, nalézá se úplně v rukou Anglie. Tisk je zakoupen anglickými penězi (s malými výjimkami). Když to nepomáhá, tu se do popředí vystrkují grandiosní, skandální procesy — Panama, Dreyfuss, Humbertové — atd. Cílem těchto skandálů je odvrátiti pozornost francouzského čtenářstva od vnější politiky a vzeti do rukou otěží vlády.

Pokud se týče Egypta, blíží se Anglie (díky její dovedné diplomacii) pomalu k svému cíli. Ona udělala vše možné, aby zabránila prokopání Suezského kanálu Francouzy a francouzskými penězi. Když se jí to nepodařilo a kanál byl roku 1869 otevřen, tu použila finanční tísně Francie a pomocí Egyptského Vediru Ismaila paši skoupila akcie tohoto podniku a stala se tak vlastně páнем průplavu.

13. července roku 1879 král Ugandy, pomocí francouzských misionářů nabídl Francii protektorát nad svou zemí. Bylo to vlastně nabídnutí klíče k Egyptu a Freycinet, tehdejší ministr zahraničních záležitostí, nemohl nechápati důležitost této akvizice. Ale Francie nepoužila této příležitosti a dovolila Anglii, aby zůstala v Ugandě a aby tam po celá léta jménem lidskosti a spravedlnosti vyhlazovala obyvatelstvo.

Abyssinie (Habeš) budila rovněž zájem Angličana, jednak svým postavením k Egyptu, jednak vzrůstajícím se tam ruským vlivem a bojovností obyvatelstva: proto pokusili se ji dobýt, ale marně. Aby si aspoň zabezpečili volnost pohybů v Egyptě, musili odvrátiti pozornost Habešanů na jinou stranu; proto použila Anglie zednářské vlády italské, (Crispi aj.), aby byla Itálie zapletena do vojny s Habešem.

Roku 1893 rozhodl se Camot obsadit střední tok Nilu a poslati expedici do Fašody. Je znám smutný výsledek této expedice: Camot zabit; Angličané chtěli předejít Marchanda a poslati svou expedici, ale marně. Vzdor všem překážkám energie Marchandova byla by jistě Francii získala Fašodu. Tu však se objevila aféra Dreyfussova, jež odvrátila pozornost občanstva od zahraničních záležitostí. Delcassé se stal ministrem místo Freycineta, Marchand byl odvolán a Fašoda na vždy pro Francii ztracena.

Poslední úmluvy Francie a Anglie stran Maroka, Novofoundlanska a Egyptu jsou výhodny jen pro Anglii, pro Francii znamenají však strašlivou škodu. Část, týkající se New Foundlandu, nejenže přivede na mizinu obyvatelstvo, jež až posud se živilo rybolovem, ale zbaví také Francii oněch elementů, z nichž rekrutování neohrožení a zkušené námořníci: zničí francouzské námořní loďstvo!

Zatímco Anglie snažila se zeslabiti Rusko a Francii, vyvstal proti ni nový soupeř nebezpečný, hrozící denním zájmům anglickým — Německo.

Vilém II., nehledě k svým podivnostkám, jimž se prázdné hlavy vysmívají, vede pevně a neohroženě Německo k velikosti a slávě. Jeho srážka s Anglií je nutnou a nevyhnutelnou. On to chápe a hledá si proto spojence. Jeho pokusy sblížit se s Francií, byly Anglií zmařeny pomocí zednářské vlády francouzské; litovati dlužno, že ani praví francouzští vlastenci neocenili řádně tyto pokusy po sblížení. Anglie chápe, že každý spolek s Německem bude namířen proti ní. Proto si pospíšila uzavřítí spojenství s Francií, jakkoliv je toto spojenství zcela nepřirozeným v době, kdy spojenec Francie vedl krvavou válku s Japonskem a kdy spojenci bojujících stran každé chvíle mohli býti vyzváni k činné pomoci. Smlouva s Japonskem, zapletení Ruska do války s Japonskem, sblížení s Francií je složitou kombinací, jejímž výsledkem jest zeslabení Ruska i Japonska, osamocení Německa a úplná volnost akce pro Anglii. A přece spojené síly Německa a Francie byly by s to vysazením vojska v Anglii učiniti navždy neškodnou tuto hlízu. Ale Anglie nedříme! Ona chápe hrozící jí nebezpečí a používá všech prostředků, aby to odvrátila. Oddělení církve od státu, tak drze provedené zednářskou vládou ve Francii — proti vůli národa! — dá Anglii novou, mocnou zbraň. Už je založen nový anglický podnik, „jenž má za účel zabezpečiti po stránce materiální provozování katolického kultu pro případ oddě-

lení církve od státu“. A tak Angličané, pracující na vyhnání katolicismu z Francie, objevují se teď co jeho ochránci a protektoři. Mohou-li francouzští vlastenci, kteří zůstali věrni své víře, míti něco proti zemi, jež tak velkodušně podporuje jejich víru ve jménu svobody a humanity?!

Na to všechno třeba myslet. Vševládnost Anglie ovšem není na věky. Národ, jenž po staletí sledoval tak lstivou a čistě obchodnickou politiku, jenž dosáhl své síly cizíma rukama a cizí krví, národ takový musí jednou ztratiti svůj lesk a slávu.

Snahy Německa, nedocenené Francií, mohou lehce dojít porozumění v jiné zemi. Ale než se toto stane, Bůh jediný ví, co se stane s Francií. Dnešní pokolení asi stěží opře se vlivu, jenž vede francouzskou vládu k záhubě.

Snad příští pokolení, jsouc svědkem tak vzrušujících událostí, najde v sobě sílu, aby se ujalo své pokálené cti a samostatnosti své vlasti a aby se pokusilo zachrániti ji.

Ale bude-li pak ještě existovati Francie?!

Zde končí autor „Tajemství svobodného zednářstva“ výčet historických fakt, svědčících o zednářstvu co o tajném spolku ve všech zemích pracujícím k vnitřním zmatkům a k velezradě, vědomé i bezděké — jenom na prospěch Velké Británie. Budoucí historik epochy naší, jenž postřehne přátelské styky anglického tisku s liberálními stranami na pevnině (tedy i v Rusku), harmonii mezi anglickou diplomacií a určitými diplomaty a veřejnými činiteli v záp. Evropě i v Rusku, nejen v oboru zahraniční, ale i vnitřní politiky, ten značně snad doplní výčet politických chyb a velezrad, jichž se dopouštějí v různých zemích u vesla stojící členové tajných spolků, řídící se ideami, jež nemají nic společného se zájmy jejich vlasti — k větší cti a slávě protěžující je Anglie!!

Petrohrad, srpen 1905

N. L.

III.

Učení zednářstva, jeho organizace a obřady

V dřívějších kapitolách vyložili jsme podrobně, že zednářstvo obírá se politikou v nejširším významu slova toho. Ono nejen že se snaží povznést své členy na nejvyšší a zodpovědná místa, aby jejich pomocí ovládalo vnitřní i zahraniční politiku různých zemí a národů, ono také snaží se po zničení všech států vůbec, aby tak dosáhlo vlády Židů nad celým světem. Zednářští spisovatelé kategoricky prohlašují, že zednářství neobírá se politikou, ale že podřizuje se pokorně zákonům té které země. Na důkaz tohoto tvrzení odvolávají se k stanovám zednářským, jež však nikterak nespěchají uveřejnit; „nevzdělanými hrubci“ nazývají pak všechny, kdož nechtějí uvěřit pouhému jejich tvrzení.

A přece až po naše dny dochoval se první, francouzsky vytištěný řád Svobodného zednářstva, vyd. r. 1736. pod titulem:

„Konstituice, Zákony, Povinnosti, Předpisy a Zvyky vysoce ctěného bratrstva přijatých svobodných zednářů. Vyňaté z jejich věrohodných informací a tradic po několik staletí. Překlad z angličtiny Ivana Kuenena, poslance, velmistra pravidelných loží holandských. (K čtení u příležitosti přijímání nového člena dle nařízení velmistra, nebo jeho dozorců.) V Haagu. Nákladem autorovým. Corneille van Zauten, obvyklý tiskař tohoto města. 1736.“⁷⁸

Právě z tohoto řádu, z odd. „Všeobecná pravidla“, vidíme, že anglický originál tohoto dokumentu byl sestaven prvotně velmistrem Jiří Painem r. 1720. a schválen velkou loží londýnskou v den sv. Jana Křtitele, když vévoda Montaigne byl zvolen velmistrem na příští rok.⁷⁹

Článek 2. tohoto řádu skutečně uvádí, že „když se někdo z bratří spikne proti své vládě, nemá ho řád podporovati v jeho revolučním díle; třeba ho lze litovati co nešťastníka, přece jen Věrné Bratrstvo musí ho přísně kárati za jeho spiknutí proti Vladaři a nepřipouštěti ho nikdy více do svých schůzí, aby vláda neměla důvodů k politickému po-

---

⁷⁸ Uvádíme přesný titul tohoto vzácného francouzského dokumentu ponechávající zvláštní jeho pravopis:

„C o n s t i t u t i o n s , L o i x , C h a r g e s , R e g l e m e n t e t U s a g e s d e l a t r è s V e n e r a b l e C o n t r a i r e d e s A c c e p t é s F r a n c s - M a ç o n s . T i r é s d e L e u r s T e m o i g n a g e s A u t h e n t i q u e s & T r a d i t i o n s F i d e l l e s d e p l u s i e u r s S i e c l e s . T r a d u i t d e l ' A n g l o i s P a r J e a n K u e n e n , D e u t é G r a n d M a i t r e d e s L o g e s R e g u l i e r s d e H o l l a n d e . P o u r é t r e l u à l a r e c e p t i o n s d ' u n n o u v e a u f r è r e , s u i v a n t q u e l e M a i t r e o u s e s S u r v e i l a n t s l ' O r d o n n e r o n t . A l a H a y e . A u x d e p e n s d e l ' A u t h e u r . P a r C o r n e i l l e v a n Z a u t e n I n p r i m e r i e o r d i n a i r e d e c e t t e v i l l e . 1 7 3 6 .“

Slova proložená jsou v originále tištěna červeně, ostatní černě. Ve středu titulu je obraz chrámu a obelisku v sadu. V popředí jsou dva sloupy, dva globy, jiné nástroje, knihy s kresbami. Pod rytinou podpis: „T. Atten Fecit.“

⁷⁹ Text originálu: „Reglement Generaux. Compilés par Mr. George Paine l'au 1720, quand il était Grand Maitre et approuvés par 'la Grande Loge au jour de St. Jean Bat. dans la Hall of Stationers á Londres, lorsque le Très Noble Prince Jean Duc de Montagne fut unanimement choisi Grand Maitre pour l'année suivante, qui choisit Jean Belal, M. D. pour son Deputé Grand Maitre et Mr. Josiah Villeneuve, Mr. Thomas Morris jun. furent choisis par la Loge Pour Grand Surveillant et á présent par l'ordre, de notre susdit Très Venerable Grand Maitre Montagu, l'Auteur dece livre a comparé les dits Reglements, les a redigés suivant les anciens. Témoignages et usages a de la Fraternité et les a digérés dans cette nouvelle Méthode, avec plusieurs explications propres pour l'usage des Loges, qui se trouvent á Londres et dans Westminster, ex aux environs de ces Villes.“

dezření; proto přece však on v ostatním ohledu zůstává spoután nerozlučně s celým bratrstvem.⁸⁰

Sama redakce tohoto článku odhaluje veškeru jeho licoměrnost: spiklenec, jenž je zednářem, je demonstrativně vyloučen ze schůzí řádu zednářského, aby nebyla vládě dána příčina k politickému podezření; je však zřejmo, že toto vyloučení ze schůzí je jen proto, aby byla odvrácena pozornost nedůvěřivé vlády: neboť provinivší se zednář „v ostatním ohledu zůstává spoután nerozlučně s celým bratrstvem“ a požívá tedy další podpory a protekce řádu ve své ostatní činnosti.

V předešlých kapitolách viděli jsme už do jaké míry lživým je tvrzení, že řád zednářský zdržuje se veškeré politiky.

Autor „Tajemství svob. Zednářstva“ vidí politický cíl zednářstva v tom, podrobiti vlády všech národů národu vyvolenému, jimž jsou mu Angličané, kteří jsou zakladateli a hlavními vůdci zednářstva.

Tento názor zdá se nám jednostranným. Není pochyby, že zednářstvo, jež vzniklo v Anglii, sloužilo a slouží především této zemi. Ale jsou četné důkazy, že zednářstvo sloužilo a slouží stejnou měrou, ne-li více, ještě jinému také — vyvolenému — národu židovskému, a že reprezentanti Židovstva jsou také hlavními vůdci zednářstva, nejen Angličané. Velký Angličan Francis Bacon a anglický učenec — Žid — Eliáš Ashmol vybudovali grandiosní plán podmanění všeho světa je d n o m u n á r o d u . Každý z nich měl na mysli svůj národ. Až posud zednářstvo věrně plnilo své povinnosti vůči oběma národům: Anglie téměř bez vojny dosáhla politické moci zeslabením druhých národů rozkladným vlivem zednářstva. Židé — pomocí téhož zednářství — dosáhli rovnoprávnosti. Stvořená jimi mohutná finančně-politická organizace „Alliance Israélite“ (Israelský Svaz) nerozlučně spojená se zednářstvem⁸¹ činí je pomalu vládci světa. Jak pevným bude přátelství Angličanů a Židů, to ukáže budoucnost. Až dosud Židé dle všeho vidí výhodu pro sebe v tomto přátelství. Co pak se tkne Angličanů, tu v jejich chování není daleko té netolerantnosti vůči Židům, s jakou setkáváme se v jiných zemích.

V Anglii dokonce je rozšířeno učení, jež našlo výrazu v knize jakéhosi Wilsona,⁸² jakoby Angličané byli potomky oněch deseti pokolení Israelských, jež r. 720. př. Kr. do zajetí odvedl Sinnechirim (Sardanapal) a která od té doby navždy zmizela z historie.

Teď zbývá objasniti pouze jednu stránku zednářstva: jeho obřady, organizaci a učení a zločiny, jichž se bratří zednáři dopouštějí. Objasnění této stránky je nadmíru důležité, neboť zvědavost, vzbuzená tajností, jakou se zednáři obklopují, povzbuzuje mnohé řádné, ale lehkomyslné lidi k tomu, vstupovati do řádu zednářského, z něhož už takřka nelze vystoupiti, ježto odpadlíci mnohdy své odpadnutí zaplatí smrtí, přinejmenším pak po celý svůj život jsou

---

⁸⁰ Pro nesmírnou důležitost tohoto dokumentu uvádíme text originálu čl. 2. (jako na svém místě uvedeme text článku 1.):

„2. Des Magistrats Civils suprêmes et Subordonnés. Un maçon est un paisible sujet des Puissances Civiles du Pais ou il reside. et on il travaille. Ainsi il doit bien se donner garde de jamais entrer dans des complots et dans des conspirations contraires á la Paix et á la Prosperité de cette Nation ni d'agir en home desobeissant envers les Magistrat inferiurs: car comme le Maconnage a toujours été outragé par la Guerre, par les meu tres et par la confusion; ainsi les anciens Rois et Princes ont été fort portés á encourager les Ouvriers Maçons a cause de leur naturel paisable et de leur Fidelité, par ou ils ont toujours eludé les mauvaises intentions et les chicanes de leur adversaires, et ont augmenté l'honneur de la Fraternité, qui a toujours fleurie en tems de Paix. De manière que si un frère se rebelle contre l'Etat, il ne doit point être soutenu dans sa Rebellion, quoi qu' on puisse avoir pitié de lui, comme d' un malheureux; et la Fraternité Fidelle est obsigé et doit méane lui reprocher severement sa revolte contre le Souverain et ne le jamais plus admétre dans leur Loges. atin q' on ne donne aucune jalousie Politique au Gouvernement, quoi qu'il y soit attaché d'une manière indissoluble dans tout autre cas.

(Pravopis dle originálu.)

⁸¹ Viz de La Rive. Žid v zednářství.

⁸² Wilson, Our Israelitic origin.

vydání pronásledování se strany liberálních svobodných zednářů, kteří rozumějí svobodě jen pokud se tyká jich samotných a kteří před ničím se nezarazí, chtějí-li dosáhnouti svého cíle.

Učení zednářů

Zednářští spisovatelé tvrdí, že jejich spolku jsou veškerá náboženství rovnocennými, že oni směřují k bratrskému slučování se všech lidí, zůstávajíce každému, aby věřil, čemu chce, a aby vyznával víru; jež se mu zdá pravou. Zednářstvo dle tvrzení oněch spisovatelů stejně málo zaměstnává se náboženským přesvědčením jako politikou. Zednářstvo prý se snaží po mravním obrození lidstva a proto žádá od svých členů jenom lásku k bližnímu, počestnost a mravní řádnost. Tak tvrdí zednářští spisovatelé, odvolávají se na jakési zednářské řády, neuvádějíce však podrobně příslušné články.

Zatím však článek 1. uvedeného námi řádu, jakkoliv vskutku hlásá náboženskou tolerantnost, činí tak přece jen ve smyslu úplné nevěry, aby tak všichni lidé lapeni byli do sítě zednářského kosmopolitismu; uvádíme text i překlad onoho článku, plného licoměrnosti a nedořeknutých myšlenek:

„Čl. 1. O Bohu a náboženství. Zednář tím, že patří k řádu, musí se podrobiti Mravnímu Zákonu. A chápe-li dobře Umění, tu nikdy nebude ani hloupým bezbožníkem, ani nevzdělaným svobodomyšlníkem. Než, jakkoliv dříve byli zednáři nuceni náležitě k náboženství, jež panovalo v zemi, v níž žili, teď shledávají daleko vhodnějším vyznávatí pouze Náboženství, k němuž patří všichni pořádní lidé, jež dovoluje řídit se svým míněním, jež může učiniti člověka dobrým, spravedlivým, humánním, upřímným a podobným všem, kdo stejné Náboženství vyznávají, byť pocházeli z kterékoliv země a byť dříve vyznávali kteroukoliv Víru. A tak za pomoci tak znamenité zásady stává se zednářstvo pojátkem mezi lidmi, kteří nikdy nemohli by se pro různost svých názorů sblížití.“⁸³

Je pozoruhodno, že v této stati nadepsané „O bohu a náboženství“ nemluví se o Bohu ani slova a pod jm. „náboženství“ rozumí se zednářské „Umění“ a jistý „znamenitý princip“ liberální licoměrnosti, jenž má podrobiti zednářstvu veškerý lidi.

Avšak bližší seznámení se s řádem zednářů nikterak nesevřdí o náboženské toleranci tohoto řádu. Naopak lze říci, že zednářstvo samo je náboženskou sektou, jež uznávajíc dvojitost Boha, vidí „pravého přítele lidstva“ v Duchu zla, spiknuvším se proti Bohu a tohoto Ducha zla činí předmětem své úcty, nazývají ho „Velkým Stavitelem Všemohíra“, „Andělem Světa“ atd.

„Anděl Světa“ tj. Lucifer nebo Satan je líčen co dobrodinec lidstva, ztělesnění Pravdy. On obšťastnil lidstvo poznáním dobra a zla, kdežto Bůh ze závidosti chtěl lidstvo tohoto poznání zbaviti. Toto učení má svůj plný výraz v zednářské modlitbě, složené zednářem Proudhonem,

---

⁸³ Text originálu: 1. Concernant Dieu et la Religion, Un Maçon est obligé, selon Son ordre, d'obeir á la Loi Morale; et s'il entend bien l'Art, il ne sera jamais un Athée stupide, ni un libertin profane. Mais quoique dans le vieux tems les Maçons fussent obligé d'être de la Religion de chaque Pais ou ils étoient, cependant on a jugé maintenant qu'ils est plus convenable, de les obliger seulement á être de la Religion dont toutes les honnêtes Gens conviennent, qui est de permettre á un chacun d'embrasser ses opinions. Qui peuvent rendre un homme bon, équitable, sincère et humain envers ses semblables de quelque lieu et de quelque croyance, qu'ils puissent être. De sorte, que par un Principe si excellent, la Maçonnerie devient le Centre de l'Union parmi les hommes et l'unique moyen d'établir une étroite. et solide amitié parmi des peuples, qui n'auraient jamais pu être sociables parmielles, par rapport á la difference de leur sentiment.

známým francouzským socialistou (1809, † 1865), po smrti zednáři za svatého prohlášeným. Neodvažujeme se citovati tuto rouhavou modlitbu, abychom neurazili náboženský cit našich čtenářů.

Stačí, řekneme-li, že v této modlitbě zednáři s fanatickou nenávisť odvrhují Boha a vyznávají víru v Lucifera (Satana), jenž prý dal lidstvu pravé poznání dobra a zla, vědy a svobody.

Po přečtení této modlitby hrozí zednáři dýkami proti nebi a volají hebrejsky: „Nekam Adonai!“ což značí „Pomsta Bohu!“

Jedním ze symbolů zednářských je had, svinutý do kolečka, takže se ústy dotýká konce svého ohonu. Je to symbol věčnosti. Jiný symbol — Satana nespravedlivě Bohem dolů svrženého — je trojúhelník obrácený špičkou dolů (▼). Před tímto symbolem zednáři i nejvyšších stupňů padají na tvář.

Zednářům nejvyšších stupňů dovoluje se hleděti na idol Bafometa, jemuž se klanějí gnostikové a rytíři chrámoví (templáři). Bafomet má hlavu kozla a ženská prsa. Mezi rohy plane mu pochodeň (roznícený rozum); má lidské ruce na znamení svatosti díla; ruce tyto dělají znamení esoterismu (tajemná nauka starých filosofů) na význam tajnosti; na hlavě jeho leskne se plamenná hvězda, na zádech jsou velká, rozpjatá křídla. Bafomet bývá považován na posvátný symbol přírody a rozumu a ježto prý pravé poznání bylo odhaleno hadem, je Bafomet také symbolem a ztělesněním Satana.

Učení Templářů a Gnostiků (řec. gnosis — poznání), od nichž si zednáři vypůjčili Bafometa, je založeno na kabbale (tajném učení židovském, jež vzniklo v zajetí babylonském). Proto je velice pravděpodobno, že Bafomet je pouhou kopií zlatého telete, jež Jeroboam dal postavit v Bethelu a v Danu, v době oddělení se Israele od Judy (3 kn. král. kap. 12, 28-30).

Stopy takového klanění se Satanovi nalézáme ještě v prvních staletích křesťanstva v různých heresích gnostických, hlavně u Manichejců.

Císař Justinian sice Manichejce potřel, ale v stol. XIV. probouzí se tato sekta znovu a to s velkou silou. Jan Hus a Jan Žižka, první pionéři církevní reformace, vítali příchodí slovy: „Vítejž tě ten, s nímž tak nespravedlivě bylo postoupeno!“ čímž mínili Satana. Herese tato pronikla s reformací anglické církve také do Velké Británie v XVI. stol., ve které povstalo i zednářstvo.

Ale kořeny zednářstva musíme hledati daleko hloub: v starých heresích Israele a Judy. K tomu poukazují připomenuté už symboly a také to, že zednáři až podnes se přidržují židovského kalendáře.⁸⁴

Zdaž nemínil právě tyto herese Kristus, když pravil k Židům: „Vy z dluhu jste, já shůry jsem“ (Ev. sv. Jana VIII. 23) a „Kdyby Bůh otec váš byl, milovali byste mne“ (tamtéž 42.) a „Vy z otce ďábla jste a žádosti otce svého chcete činiti.“ (Tamtéž. 44.)

I za našich dnů berou Židé živé účastenství v zednářstvu. Existují dokonce zvláštní lože (oddělení) zvláštního obřadu „Misraim“, do nichž výlučně nebo většinou jsou přijímáni Židé. V těch ložích vyvoleným národem, jemuž zednářstvo slouží, nejsou Angličané, ale Židé, kteří se v protokolech nazývají „Had“. Protokoly lože Misraim jsou otištěny v knížce „Nepřítelé Rodu Lidského.“⁸⁵ Tam je podrobně vyloženo, jakou cestou běrou se Židé, aby si podmanili veškero lidstvo do té míry, aby všechny země gojů (=křesťanů) dostaly se do rukou židovských.

„Pak oni (=gojové) budou pracovati, abychom je my (=Židé) živili, ježto jim nikdo nedá zemědělské produkty, jako tomu bylo za časů Šalomounových. A my je budeme

⁸⁴ K otázce o stycích Židovstva se Zednářstvem vrátíme se ještě nejednou v dalších dílech.

⁸⁵ G. Boutmy „Obžalovací řeči“ Petrohrad.

krmiti jako zvířata a tažný dobytek a budeme je chrániti pro práci. Gojové nebudou míti lidských práv koupě a prodeje v dobách našeho (= židovského) panování.“

Zednářstvo snaží se po odstranění přehrad, jež dělí jednotlivé vrstvy lidstva. Přehradami těmi jsou rozdíly národnostní, náboženské, stavovské, rodové apod.⁸⁶ Ale narozdíl od křesťanství, jež chce dosíci sloučení všech lidí cestou lásky a odpouštění, jde zednářstvo za svým cílem cestou licoměrnosti, zločinu, nenávisti a násilí. Jménem liberální ideje rovnosti národností zednářstvo postupně ničí u svých stoupenců cit vlastenectví a povinnosti. Ono ubíjí víru v Boha, vychovává své stoupence nejdříve v náboženské vlašnosti a pak v duchu úplného ateizmu nebo pohanství, nalézajícího svůj výraz v klanění se Satanovi.

Když člověk do té míry nasákne zednářským učením, že se mu láska k vlasti, povinnosti občanské a víra v Boha stávají předsudky a klanění se Satanovi (jež dává svobodu vášním), že se stává jeho náboženstvím, pak stává se teprve pravým a „nadějným“ členem „liberálního“ tajného spolku, hotovým ku každému zločinu.

Je však pochopitelné, že každý člověk, jenž vstoupil mezi zednáře, nestává se hned odpadlíkem od víry a velezrádcem! Mnozí vstupují mezi zednáře s nejlepšími záměry, věříce, že zednářstvo sleduje výlučně mravní a osvětové cíle; druzí stávají se zednáři z prospěchářství, aby použili protekce vlivuplného svazu, aby dosáhli teplého místa atd.

Takové lidi přijímají zednáři mezi sebe, vidí-li, že jich budou moci někdy potřebovati, ale drží je jak se říká v „tmavé komoře“, tj. vodí je za nos, skrývajíce před nimi navždy pravé své cíle.

Aby „nadějní“ členové byli odlišeni od „nenadějných“, vymysleli si zednáři ďábelskou organizaci, jejíž složení teď objasníme.

Organizace zednářstva a jeho obřady

Dnes existuje 10 zednářských systémů, jež se od sebe liší některými obřady, hlavně pak počtem stupňů: základní učení je však u všech stejné: tak každý zednář má přístup do všech loží zednářských (do schůzí nebo filiálek), třebas by patřil k jinému systému.

Na celém světě bylo roku 1885 1 600 000 zednářů. Ze systémů zednářských pozoruhodnými jsou: skotský (po celém světě rozšířený), yorkský (praktikovaný hlavně v Anglii a v Americe), francouzský (ve Francii a ve franc. koloniích), Misraim (egyptský rituál), k němuž patří skoro výlučně Židé.

Mimo to existují ještě tzv. „přijímací lože“⁸⁷ tj. ženské. V XVIII. stol. tyto lože byly zcela samostatné, ale velké množství skandálů, jež vznikalo pro nemravný směr těchto loží, přinutilo zednáře, aby změnili jejich organizaci. Teď jsou přijímací lože jen oddělením mužských loží a jsou na těchto závisly. Tyto ženské lože jsou tajné, takže se „učeníkům“ (= zednářům nejnižšího stupně) přímo říká, že ženy nejsou mezi zednáře připouštěny.

Konečně existuje ještě tzv. spolek Karbonářů, ve Francii zv. Forestiers. To je jakási „bojovná družina“ zednářů.⁸⁸ Spolek tento není stálou institucí, ale bývá sestavován v případě potřeby z členů zednářských loží. Pokud jsou zednáři v síle a mohou svých cílů dojít cestou smírnou, tu neexistují Karbonáři. Jakmile však se vyskytnou překážky, nebo jakmile vzniká nebezpečí pro zednářstvo, tu hned za několik týdnů je zorganizovaná armáda Karbonářů, sestávající z lidí schopných všeho. Proto ze zednářů, kteří prošli nejméně tři stupně (z tzv. „mistrů“), vybírají vybraní energičtí a odvážliví lidé, nebojící se ničeho, nebo fanatikové. Velení nad nimi ujmají se zednáři nejvyšších stupňů, práci vykonávají „mistři“, z nichž každý musí míti zbraň

⁸⁶ Viz Clavel, ilustr. dějiny Franc. zednářstva.

⁸⁷ Lože = filiálky zednářské i místo jejich schůzek.

⁸⁸ Též některé gymnastické spolky na způsob Garibaldiů.

a určitý počet patron. Organizace je taková, že členové neznají svých velitelů a ze svých soudruhů znají jen nemnohé (nanejvýše 20), takže v případě zrady většina Karbonářů je zcela bezpečna.

Ve Francii v čase politických převratů v XVIII. a XIX. st. pracovali Karbonáři velice energicky. Z Karbonářů nejvíce vynikl italský revolucionář Mazzini, úhlavní nepřítel náboženství a monarchie.

K lepšímu zachování tajemství a k p o s t u p n é m u kažení svých stoupenců získalo zednářstvo systém stupňů tj. hodnotí.

Různé zednářské systémy mají různý počet stupňů (skotský systém jich má 33, Misraim 90), ale základ učení tím není nikterak porušen. Stupně dělí se na nižší čili symbolické, střední čili kapitulární a vyšší čili filosofické. Symbolické stupně jsou 3: učeník, tovaryš (podmistr) a mistr. Zednáři, k nimž není upínána zvláštní naděje, dozvídají se, že nejvyšší stupeň zednářský je „mistr“, výše že jít nelze, že vyšší stupně jsou jen pro ctižádostivé, prázdné duchy a že tyto stupně budou v brzku zrušeny atd.

Z kapitulárních stupňů nejdůležitější je 18., tj. stupeň rytíře růže a kříže čili Rosenkreuzera. Z filosofických stupňů nejdůležitější je stupeň rytíře Kadoš (= Svatý), stupeň to 30. Rytíři Kadoš jsou úplně zasvěceni, pro ně už není žádného tajemství. Mimo to existují tři stupně administrativní, jež řídí záležitosti spolkové. Zednáři stupňů administrativních vydávají rozkaz, zednáři dalších všech stupňů je vykonávají. Schůze zednářské jsou tak zařízeny, že zednáři nižších stupňů nejsou nikdy přítomni schůzím zednářů vyšších stupňů.

Při vstoupení do zednářstva a při postupu do další třídy musí zednář složit značnou sumu; rovněž i při schůzích obcházejí zednáři s pokladnicí. Tyto peníze jsou prý určeny dobročinným účelům, ale ježto zednářstvo činí velice málo pro dobročinnost, jsou tyto peníze používány k udržování loží, k pořádání zednářských banquetů a k nákladným politickým intrikám. Zednářstvo, jakkoliv do světa vytrubuje „rovnost“, přece jen mezi sebe přijímá pouze lidi zabezpečené. Prostý lid nebývá mezi zednáře připouštěn, neboť chudí lidé mohou potřebovat pomoc a „ctnostní“ bratři v tomto ohledu nejsou velice štedří a pak protože prostý lid, máje zdravý rozum, vysmál by se komediantským obřadům prvních tří stupňů zednářských.

Co se pak týče rouhavých obřadů ve vyšších stupních, tu by se od nich prostý lid pevně v Boha věřící, s omrzlostí odvrátil. Obřady tyto jsou tak různé a četné, že důkladnému jich popsání musíme věnovati celý jeden svazek našeho díla.

Dnes omezíme se jen stručným jich obzorem. Ve všech zednářských obřadech hraje hlavní úlohu historie israelského národa, takže je to nový důkaz úzkých styků Židovstva se zednářstvem.

V zednářských ložích, jako na divadle odehrávají se různé epizody z bible, přičemž je jejich smysl zcela převrácen. Hlavními jsou: děje Chirama, stavitele Šalomounova chrámu, děje Šalomounovy, pokušení Evy hadem, vystavění věže Babylonské, putování Israelitů na poušti. Obřady vyšších stupňů jsou ve spojení s dějinami řádu Templářů, zrušeného v XIV. stol.

Chiram, stavitel Šalomounova chrámu, je zvláště drahý srdci zednářů, jež to je považován za potomka Kainova a Kain dle tvrzení zednářů byl synem Evy a ďábla a také proto, že Chiram pochází z pokolení Danova (2. kn. Paralipomenon kap. 2, 13. 14.), a o Danovi platí proroctví Jakobovo: „Budeť Dan jako had podle cesty, jako had rohatý podle stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět“ (Gen. XLIX., 17), což je řídicím principem zednářů. — Chirama považují zednáři za praotce svého řádu. Jsa stavitelem chrámu, měl Chiram pod sebou 300 000 kameníků čili zednářů. Aby je rozeznal a nemýlil se při výplatě, rozdělil je prý Chiram na tři oddíly, na učeníky, tovaryše, mistry. Každý oddíl měl své heslo, své tajné slovo. Jednou tři podmistrů čili tovaryši chtěli se státi před časem mistry. K tomu potřebovali znáti tajné heslo mistrů. I vyčíhali si Chirama, když byl sám v chrámě a žádali ho, aby jim sdělil heslo mistrů. Když pak jim to Chiram odepřel, tu ho zabili a tajně ho na Libanonu pochovali.

Později vypátrali mistři mrtvolu Chiramovu a pochovali ji s velikou slávou a pomstili smrt jeho, zabivše vrahy. Jedním z účelů zednářstva je obnovení chrámu Šalomounova, čímž prý se rozumí duševní obrození světa. O Chiramovi, staviteli Šalomounova chrámu, děje se zmínka v bibli, ale legenda o jeho smrti tam není uvedena a ona dle všeho je vzata z kabbaly. Tato legenda sloužila k založení stupně mistrovského.

Šalomoun také hraje důležitou úlohu v zednářských obřadech, přičemž zednáři chovají se k němu s pohrdáním, pokud sloužil jedinému Bohu a nazývají ho moudrým a velkým za to, že nakonec svého života začal se klaněti Molochovi, pohanskému božstvu, ztělesnění to ohně.

Pokoušení Evy hadem vykládají zednáři tak, že hřích Evy s hadem, z něhož se zrodil Kain, byl velkým štěstím pro lidstvo.⁸⁹ Bůh prý ze závisti nechtěl, aby se lidstvo množilo. Dábel však, přítel lidstva, odhalil tomuto poznání dobra a zla.

Toto zkažené vykládání prvního hříchu hraje nesmírnou úlohu v ženských ložích: vývody tohoto výkladu dávají ženským ložím možnost k nesmírné mravní zkaženosti, jež prý je rozumem a povellem přírody omluvena.

Vybudování Babylonské věže vysvětluje se takto: potomci Kainovi chtěli vybudovati pomník „Anděli Světa“ tj. Satanovi, ale Bůh, opět ze závisti pomíchal jich řeči a překazil jim jejich dílo.

V čase bloudění Israelitů na poušti poslal na ně Bůh hady, kteří smrtelně uškli kdekoho. Tedy Mojžíš na rozkaz Boží udělal měděného hada, přibil ho na sloup a každý, kdo pohlédl na hada, zůstal živ (Num. 22). Zednáři vysvětlují tento zázrak takto: Bůh nenáviděl lidi, ale liberální dábel, v podobě hada, seslal jim záchranu.

Tato legenda, jež sloužila k založení stupně Rytíře Měděného Hada (25. stupeň), byla prý v pravém světle odhalena křižákům zajatými Židy z vděčnosti za propuštění jich ze zajetí.

Rytíři nadšení tímto objevem, zanechali prý dávných pověr a věnovali se sloužení „skutečnému božství“. Jako kdysi osvobodili rytíři Židy, nositele pravdy, tak prý teď zednáři osvobodí svět od pout občanského, náboženského, vojenského a hospodářského despotismu.

Při svěcení na první tři stupně není o d'áblu ani řeči. Naopak neustále se připomíná jen jméno Velkého Budovatele Všehomíra. Pod tím jménem však zednáři rozumí d'ábla, ale nováček ovšem naivně si myslí, že je řeč o Bohu. Při prvním posvěcení je nováček podroben různým zkouškám. Vodí ho polosvlečeného po pokoji se zavázaným zrakem a dávají mu pod nohy přerůzné překážky — polena, prkna atd.; nováček klopýtá a padá. Poroučejí mu, aby šel po pohyblivých schodech, jež jsou tak zařízeny, že člověk stále zůstává na jednom místě, ač si myslí že už vystoupil Bůh ví jak vysoko. Na to poroučejí mu, aby seskočil a když se rozpakuje, tu ho sami shodí a on se řítí s výše — dvou loktů na žíněnku! Dále předvádějí mu hru o Chiramovi, mluví mnoho o ctnosti, o vědění, o lásce k bližnímu atd.

Když někdo od symbolických stupňů pokročí ku kapitulárním, tu už začínají ho pomalu připravovati na různá tajemství; pravda: neříkají mu ještě, že Budovatel Všehomíra je Satan, ale předvádějíce hry o Chiramovi, Šalomounovi, Evě a hadu a vykládajíce je zednářským způsobem, budí pochybnosti v duši nového zednáře. Ze všeho, co slyší, dělá vývod, že božství není jedino ale dvojito, a že není ještě známo, která z obou sil skutečně přeje lidem, takže je nutno obě ctíti.

Když se hraje scéna o pomstě za zavraždění Chiramovo, tu nově na zednářskou víru obrácený hraje úlohu mstitele a musí stítí hlavu manequina (jenž představuje Chiramova vraha) a přinést ji předsedovi lože. Hlava s'atá je zkrvavena. Tím se proselytovi vnuká myšlenka, že „pomsta je ctností, děje li se na rozkaz zákonité vlády“. Zákonitou vládou pak pro každého zednáře je organizace zednářská. Vrah Chiramův (manequin) je symbolem náboženského fa-

---

⁸⁹ Podle židovského učení talmudu lidmi a lidstvo jsou pouze Židé, kdežto ostatní lidští tvorové jsou pouze zvířaty.

natismu. Mimo to se proselytovi vnuká přesvědčení, že zednáři jsou si rovni, že zednář v jiném zednáři vždy má viděti bratra, byť i tento byl nepřítelem jeho vlasti. Mimo to zednáři 2. stupně odhaluje se tajemství, že existují ženské lože a že v nich může bráti účastenství.

A tu už je víra v Boha podlomena; věrnost k vlasti staví se níže než věrnost k zednářství. Mravnost a s tím také rodinné principy podléhají zkáze.

To všechno je doprovázeno skvělými obřady, přestrojováním se dle té neb oné legendy (jež je právě odehrávána), přičemž lože představuje brzo peklo, brzo palác Šalomounův, brzo zas jeho chrám.

Lože, v níž se zednáři scházejí, nazývá se „chrámem“; na „oltáři“ leží nástroje zednářů: kladivo, trojúhelník, kružítko, ohnutý kord atd. Na těchto schůzích je mluveno zvláštní, slavnostní řečí, zednáři mají v rukou kladívka nebo dýky. Nově přijatý, nebo do vyššího stupně postupující člen musí přísahati, že pod trestem smrti neprozradí nikomu, co uvidí a uslyší na schůzích: přitom stojí zednáři v kruhu kolem něho a mají proti němu namířené dýky.

Při postupu na stupeň rytíře růže a kříže (Rosenkreuzera) doručuje se členovi co znamená důstojnosti červená stuha s křížem, z něhož pučí růže orámovaná trnovým věncem. Podobný kříž je na „oltáři“. U podnoží kříže je zeměkoule ovinutá hadem, nebo pelikán krmící svá mláďata. Vertikální část kříže znamená početí, horizontální smrt. Růže značí plodnost. Kříž, v němž je růže, znamená, že smrt je přemožena d'áblem, jenž odhalil lidem tajemství, jak se mají množit. Obřad posvěcení na rytíře růže a kříže zakončuje se pak rouhavou parodií na večeři Páně. Rouhavé zobrazení kříže považují zednáři (jako zobrazení hada) za symbol d'ábla.

Při posvěcení na rytíře Kadoš (Svatý) ukazují posvěcenci tři hlavy, zobrazující hlavu Jacquesa Molleta, krále Filipa Krásného a Římského papeže Klementa V. Jacques Mollet byl poslední velmistr řádu Templářů, kteří (jako zednáři) klaněli se satanovi. Tento řád byl zrušen poč. XIV. st. Filipem Krásným na naléhání papeže Klimenta V. a Jacques Mollet byl zaživa upálen r. 1314.

Hlava Molletova je ozdobena vavříny a imortelkami; před ní padá posvěcenec na zem a praví: „Věčná sláva mučeníku za ctnost!“ Na to udeří dýkou do hlavy papežovy, pravě: „Nenávist klamu a zločinu,“ stejnou ránu dá hlavě Filipa Krásného se slovy: „nenávist tyranii a zločinu!“

Nato složí posvěcenec přísahu, že vždy ve všem bude poslušen rozkazů zednářstva, a že ho nic od tohoto poslušnosti neodvrátí.

Nato musí zase posvěcenec „pomstiti smrt Chiramovu“, ale tentokrát je věc vážnější. Teď mu praví: „Dříve jsi jen symbolicky pomstil smrt Chiramovu. Teď nadešla doba, abys skutkem nám dokázal své poslušnosti. Jeden z členů našeho řádu nás zradil, je zde svázán a bude nutno ho zabít. Tato čest byla tobě zůstavena. Tak pomstíš smrt Chiramovu.“

Nato mu zavážou oči a vedou k živému beranovi, jenž zde leží svázán a jenž má v ústech roubík, aby se mečením neprozradil.

Bok berana je oholen. Oni dají ohmatati posvěcenci bití srdce beranova a poručí mu, aby bod dýkou přímo do srdce. Posvěcenec, jsa jist, že před ním leží zrádný člen, poslechne rozkazu. Na to odevzdají mu chvějící se srdce „zrádce“ a dýku, co znak Kadoše a poručí mu, aby přísahal, že bude mstiti pozemské i duchovní moci, jež zbavují národ svobody. Že je bude pronásledovati bez lítosti. Že vždy nasadí život za každého zednáře, i kdyby se s ním utkal na bojišti co s nepřítelem vlasti. Že svatě splní každý rozkaz, jenž vyjde od zednářských vlád. Je pochopitelné, že člověk, jenž prošel takovými zkouškami, že považován za „nadějnýho“ a že je hotov ke každému zločinu!

Zednářské zločiny

Zednář, jenž přísahá, že vždy a všude bude hájiti člena svého řádu — nemá vlasti. Když se dva nepřátelé sejdou na bojišti a jeden z nich udělá zednářské znamení „potřebuju pomoci“, tu druhý zednář musí hned přestat bojovati, ba musí i svým životem nedávného nepřítele hájiti.

A jsou-li takovými zednáři i vrchní velitelé, tu je jasno, jaké jsou z toho následky. Pro příklady nemusíme choditi daleko: na konci XVIII. století zednáři německého města Mohuče otevřeli brány svého města francouzskému, nepřátelskému vojsku, v jehož řadách byli zednáři.

Druhý příklad: slavný francouzský generál Dumouret v rozhodné chvíli přešel na stranu nepřátel a div že nezničil svou vlast. Pruské armádě velel zednář, vévoda Brunšvický, a Dumouret byl rovněž zednářem. Tam tedy vede zednářské slučování se a bratrská láska.

Promluvíme teď několika slovy o zločinech, jichž se dopouští tato nebezpečná sekta, jednali se o to odstraniti z cesty lidi, kteří jsou jí nepřijemnými a na překážku.

Když kdokoliv vzbudí podezření zednářů, tu vyberou několik rytířů Kadoš a poručí jim, aby stopovali každý krok tohoto člověka. Když je zjednán celkový úsudek o jeho záměrech, tu je uspořádána slavnostní schůze, na níž je rozhodnuto o dvou otázkách: Má-li býti tento člověk navždy cti zbaven? Má býti tento člověk zbaven navždy společnosti čestných lidí? Kladné zodpovědění první otázky znamená, že ho budou pronásledovati klevetami, intrikami, že ho zničí a cti zbaví. Zodpovědění druhé otázky je rozsudek smrti, jenž bývá proveden buďto jedním z rytířů Kadoš, nebo nájemným vrahem.

Velmi zajímavé faktum takové msty zednářské: Roku 1826 žil v New-Yorce žurnalista William Morgan. Vstoupiv mezi zednáře, vyzozoroval brzo pravý účel tohoto spolku a jsa rozhořčen učením zednářů, rozhodl se odhaliti je před zrakem světa. Napsal tudíž knihu, v níž vyložil učení a obřady zednářské. To stačilo, aby nad ním byl pronesen rozsudek smrti. Morgan věděl, že bude pronásledován a chránil se. Ale po delším čase vylákali ho přece zednáři na vilu jednoho zednáře, kde po několikadenním mučení⁹⁰ ho zabili.

Zmizení Morganovo působilo hlubokým dojmem a vyvolalo podezření proti zednářům. Vznikl „Protizednářský Svaz“, jenž žádal vyšetřování. To však — vzdor svědeckým výpovědím — k ničemu nevedlo, ježto většina soudců náležela k zednářům. Tehdy rozhořčení proti zednářům neznalo mezí. Matky přísahaly, že neprovdají své dcery za zednáře, všeobecně se volalo po tom, odstraniti všechny úředníky-zednáře. Tu zednáři rozšířili pověst, že Morgan utonul a našli i něčí tělo, jehož netotožnost však byla dokázána. Tato smutná historie byla vytištěna v americkém listu „New-York Herald“ v srpnu 1875, a vzbudila nové vyšetřování, jež korunováno úspěchem. Roku 1881 konečně nalezeno místo, kde vražedné pochovali svou oběť. Na náměstí v městě Bataвии (stát New-York) postaven r. 1882 Morganovi pomník.

V Taxilově díle „Odhalené zednářství“ v části VII. (zednářské intriky a zločiny) čteme toto: „Zednáři se učí úderu tzv. úder do spánkové arterie. Systém tohoto úderu je zcela prostý. Je k němu třeba dvou zločinců. Oběť nechají předejít, jeden z obou popojde z pravé strany a důvěrně poklepe oběti na pravé rameno. Nešťastná oběť obrátí hlavu vpravo, tím napne spánkovou arterii a podstaví ji jaksi ráně, již druhý, jdoucí zleva, do spánku zasadí.“⁹¹ Právě tak byl se světa srovozen hrabě Rossi, advokát a profesor práva

⁹⁰ Přesně dle obřadů zednářských. Pravit' se v přísaze při vstupu mezi zednáře: „Zruším-li svou přísahu, nechat' mi spálí rty rozpáleným železem, nechat' mi ruku useknou, nechat' mi jazyk vytrhnou a hrdlo probodnou“ atd.

⁹¹ Stejného úderu použili zločinci, kteří útočili na život známého publicisty K r u š e v a n a v P e t r o h r a d ě na Policejním mostě 4. června 1903 za bílého dne. Naštěstí byla rána vedena nezkušenou nebo slabou rukou a Kruševan byl jen hluboce raněn nožem do krku. Kruševan píše v listu „Přítel“ o této věci: „Vaše zpráva o zednářském úderu vrhá nově světlo na celou řadu záhadných a neodhalených vražd, provedených v poslední době členy „Bundu“ a jinými revolučními stranami ruskými v těsném spojení. Teď kdy je jasno, že útok na můj život byl proveden zednářským způsobem, divím se tím více ten-

v Itálii a kdysi profesor v College de France v Academie des Sciences Morales et Politiques. Byl zabit na schodech římské sněmovny 15. listopadu r. 1878.“ Považoval jsem za nutné uvést tento citát z Taxila, ježto obeznámení se s typickým „úderem zednářským“ vrhne nové světlo na mnohé zločiny, jež se zdají tajemnými a nepochopitelnými.

Zločiny zednářů, jež jsme uvedli, jsou známy celému světu. Kolik je asi takových, o nichž nikdo neví a snad ani nikdy se nedozví !

Petrohrad, 18. února 1906

N. L.

---

denci petrohradského trestního soudu, jež absolutně ignoruje činnost druhého útočníka. A přece tvrdil jsem před soudem, že mne napadli dva lidé. Zatím co jeden mě bodl, d r ž e l m n e d r u h ý s t á l e z a r a m e n o !

Soud ignoruje i udání svědka sklepníka, jež udává, že z restauračních oken stopoval mne Pinkus Daševský po čtyři dny (naproti restauraci byla redakce „Znamje“) sedě ještě s jiným, vysokým Židem.

Soud ignoruje i udání svědka očitého, dělníka, jež stál na lodi těsně u Policejního mostu, jež viděl útok a tvrdí, že mě napadli dva lidé.

Soud to všechno ignoruje a tak spoluviník zůstal nevypátrán. Soud spokojil se slavnostním prohlášením advokáta Mironova, obhájce Žida Daševského, že tento n e m ě l spoluviníků.

Útok zednářský na mne nestal se zleva, ale zprava. To na věci nic nemění, naopak úder zprava poskytuje více naděje na úspěch, ježto zleva tíž se manipuluje pravou rukou, než zprava. Ať úder je zprava či zleva, vždy je úder stejně smrtelný. Arterie spánkové jsou na obou stranách a přetětí jedné z nich způsobuje „bleskurychlé“ vykrvácení a nevyhnutelnou smrt, často dříve, než si oběť uvědomí, co se s ní děje, a než může vykřiknouti.“

V tomtéž roce byl „zednářský úder“ proveden „bundisty“ v Bělostoku, Lodži, Homelu aj. místech a to s výsledkem smrtelným.

Teď kdy bundisté a revolucionáři vidí, že pumy a podkopy budily proti nim bouři národa, vrátí se snad zase k zednářskému úderu“.

Zakončení

Stručně, pokud rámec našeho vyprávění dovoľoval, obeznámily nás stati „N. L.“ s politickými intrikami a s náboženskou fanatičností svobodného zednářstva. Co nám sděluje N. L., to zednáři sami úporně popírají.

Dle jejich sdělení je zednářstvo tajným spolkem, jenž má účel výlučně osvětový a dobročinný. Na mou věru, jak krásný to účel! Ale člověk, jenž není zcela pozbaven kritického ducha, dá si jistě otázku: k čemu je nutno, aby byl spolek ten t a j n ý m , má-li tak krásný cíl?! Vždyť dobročinnost nepotřebuje byli utajována.

Teď jsme poznali, že zednářstvo je zločinnou organizací, jejíž činnost směřuje k vykořenění víry v Boha, lásky k vlasti, věrnosti k panovníkovi, úcty k rodině!

Víme, že k ničení těchto ctností nutí zednářstvo ne chladný rozum, ale nejdivočejší fanatismus, jehož předmětem je klanění se Satanovi čili Hadovi, jež považují za svého Otce, jehož království chtějí založiti zde na zemi.

On má rád tajné vraždy, zradu, lež, licoměrnost, neboť on je „vrah člověka od samého počátku“ a „otec lži“. (Ev. sv. Jana kap. 8. 44.) Teď je nám pochopitelné, proč tajemství, lež a licoměrnost tvoří podstatu zednářstva. I vlákání nových členů do zločinného spolku je možno jen s podmínkou, že „bratřím“ nižších stupňů jsou skryta nejen fantastická tajemství vyšších stupňů, ale i sama existence těchto stupňů, organizace a cíl spolku. Touto uzavřeností stupňů dostihuje se ona výše lži a licoměrnosti, při níž členové nižších stupňů jsou rozhodně přesvědčeni o výlučně dobročinném a osvětovém účelu zednářstva. Nepozorujete, jak za skvělými obřady⁹² nahrazen je svět Kristův okovy Velkého Budovatele, jež později mění se v okovy zrady a licoměrnosti, jakou zavděčují se zednáři zlatému Teleti — pozemskému to ztělesnění Satana. A tak zločin, lež, pokrytectví jsou v zednářstvu nejen dovolenými prostředky k dosažení cíle, ale i skutky, jimiž zalíbí se chtějí zednáři své modle — Satanovi, otcí lži a vrahu člověka.

Tento mystický fanatismus vysvětluje nám nadšení, jaké se zmocňuje Templářů při obřadu poplívání kříže,⁹³ nadšení, jaké se zmocňuje Židů nejen v Rusku, než i na celém světě, kdykoliv se děje nějaký výpad proti církvi, proti vlasti a rodině, záměně národních peněz zlatou měnou atd.⁹⁴

Ve Francii vedl fanatismus k hotovému boji proti křesťanské církvi, ale tam též vznikla reakce spolkem „Association Antimaçonique de France“, jež vydává časopis „La Franc-Maçonnerie démasquée“ (Odhalené zednářstvo), jež poskytuje nám nové důvody toho, že činnost Templářů je vlastně proti křesťanství bojující Judaismus.⁹⁵

Donedávna ostýchali se zednáři přijímati veřejně mezi Židy, kteří opět pečlivě tajili svou vůdčí úlohu v zednářstvu. Tajná organizace sloužila hlavně anglické politice. Teď otevřené přilákání židovských kapitalistů do zednářských loží, kteří všude budili nepokoje na prospěch Anglie, velice zednářstvo posílilo a přispělo k tomu, že se Anglie stala zrádným způsobem pánem světa. Ale těmitěž zednářskými ložemi Židé stávají se pány anglického bohatství a moci anglické. V Anglii beztoho se říká, že anglická vláda je vládou bankéřů, pro bankéře a z bankéřů.

⁹² Viz „Smuteční lože zednářstva“ č. 6. časopis „Moře“, Petrohrad.

⁹³ Findel „Dějiny zednářstva od začátku podnes“ příl. str. 42. Obřad ten převzali po templářích švédští zednáři a na nich závislí petrohradští zednáři.

⁹⁴ Sr. Boutmy „Zlatá měna“. Úvod. Řeč na mezinárodním kongresu v Budapešti a také kap. XV.

⁹⁵ Právě vyšla vysoce zajímavá kniha A. D. Něčvolodova „Od miziny k blahobytu“ Petrohr. 1906. Autor neobyčejně bystře poukazuje na to, jak Židé podmanili každou produktivní práci pomocí zlaté měny lichvářskému kapitalismu a jak titíž zlatou měnou a svými tajnými rukovodícími agenty podmanili si vedení vnější i vnitřní ve všech zemích.

V Rusku zednářstvo ve své liberální činnosti namířené proti církvi a státu našlo si mocného spojence v Židovstvu, hlavně mezi Sionisty. Sionism má totiž jen na oko plán přestěhování se do Palestiny, vlastně účel jeho je revoluce v Rusku a pomocí této revoluce podmanění si Ruska. Výraz Sionismu je v revolučním „Bundu“. Anglie svými agenty (ruskými zednáři) jde Sionistům velice na ruku. Židé způsobují vnitřní bouře a znemožňují Rusku, aby stavělo se proti rozpínavé vnější politice Anglie. Ruka ruku myje: Úmluva mezi Sionisty a zednáři stala se asi roku 1900 na popud Dra. Herzla, zakladatele současného Sionismu. A tak je ruský Sionismus jen dobře organisovanou agenturou anglické vnější politiky v Rusku. Cenná data o svazku mezi Sionisty a zednáři došla nás bohužel příliš pozdě, abychom jich mohli použiti v tomto svazku. Učiníme tak v příštím svazku, kde budeme probírat otázku, v jakém poměru k zednářstvu stojí Židovstvo a reformace.

Petrohrad, únor 1906

J. Boutmy

Dodatek⁹⁶

Do Rakouska zednářství proniklo r. 1726; první lože byla založena v Praze. Ve Vídni a v okolí vzniklo r. 1742 též několik loží, pod záštitou císaře Františka I., který byl členem první vídeňské lože „Zu den drei Kanonen“. Císařovnou Marii Terezií vydaný dekret proti zednářům r. 1764 nebyl uplatněn. R. 1771 ve Vídni byl zaveden systém přísné zednářské kázně, a v témž čase berlínská „Veliká Národní Lože“ otevřela zde několik filiálních loží. V letech sedmdesátých temply svobodných zednářů byly v Inšpruku, ve Štýrském Hradci, v Gorici, Cellovci, Linci, Pasově, Terstu, Sedmihradech, v Uhrách, Bukovině atd. Všechny tyto lože od r. 1784 byly podřízeny k „Rakouské císařské loži“ a za panování Josefa II. po nějakou dobu vzkvétaly; avšak 11. prosince r. 1785 vydán známý dekret proti tajným spolkům. Dle všeho toto vyhlášení bylo namířeno hlavně proti stále vzrůstajícímu se mravnímu úpadku spolků „Rosenkreuzerů“, „Asijských bratří“ aj. Avšak i na svobodných zednářích se odezval, že značně omezil jejich vzrůst, tak že od toho času postavení svobodných zednářů se horšilo, a když r. 1705 byl císařem Františkem II. vyhlášen edikt proti tajným spolkům, tu mnohé zednářské lože v Rakousku byly zavřeny. Toho času k zednářům náleželi nejvzdělanější a nejváženější lidé, např. cis. hofmistr hrabě Dietrichstein, kníže Karel Liechtenstein, hrabě Frant. Esterházy, někteří bývalí jesuité (původem Židé): filosof Reingold, přírodopyskavec Born; básníci Alxinger, Denis a Blumayer; hudební skladatelé Haydn i Mozart, atd., jichž vlivem lože byly vskutku velmi činnými. Muži tito, chápající obsáhlé cíle zednářstva, zakládali knihovny, fyzikální kabinet, sestavovali archeologické musejní sbírky, vydávali naučné časopisy, snažíce se všestranně podporovati vědu. Mozartova „Kouzelná flétna“ jest obrazným vyjádřením zednářských idejí a v zkouškách hrdiny jsou částečně uvedeny obřady, kterými dle tehdejšího způsobu bylo provázáno přijímání nového člena zednáře. Též dobročinnost byla konána v širokých rozměrech.

Nedbajíce zapovězení svazu, zednáři stále se udržovali v Rakousku, v naději na lepší budoucnost. V letech 1809-12 a v r. 1841 tajně vznikaly, ač na krátkou dobu, stále nové lože, a v r. 1848-67 nejednou byly učiněny pokusy o znovuzřízení zednářstva v Rakousku. Ale snahy tyto byly marny. Zato na místě zapovězených loží vznikla celá řada zednářských spolků, podřízených uherské Veliké loži. Takové „dobročinné“ spolky byly založeny ve Vídni, v Praze, Karlových Varech, ve Františkových Lázních, Mariánských Lázních, v Plzni a jinde.

V Uhrách lože byly povoleny od r. 1867; a měly skorem též osud. R. 1763 v Prešpurku byla otevřena první lože Svazu lidskosti; brzy i v jiných městech vzniklo množství podobných spolků. Po dlouhých sporech 21. března r. 1886 sloučením 26 loží Johanitů se 13 ložemi skotského „Velikého Východu“ utvořila se „Symbolická Veliká lože uherská“. Pod jejím řízením pracuje nyní 52 loží, z nichž většina vládne vlastními velikými budovami a značnými hmotnými prostředky.

---

⁹⁶ L. v. Aigner-Abah: Geschichte der Freimaurerei in Österreich-Ungarn; Budapešť, 5 Bde.; 1890-1900.